

اعلان

گرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نيت ډ دې کتاب سره ډيره
خواري کړي ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته د مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډير سخت منع دي

پښتونستان
پښتو ډاټ نيت

**Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net**

Ketabton.com

اوبسکی مستالون

شیرین یار یوسفزے

اوبنکي مشالونه

رني اوبنکي مشالونه
د منزل حد پري روښان کرم

شيرين يار يوسفز م زروبي

شورو د الله په نوم چې زحمان او رحيم دے

د کتاب نوم	اوبنکي مشالونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اته
ترتيب	نېټه وار
ليکونکي	شيرين يار يوسفزې
شعري زيار	دوهم
کمپوزنگ	امجد امين 0321 - 90 20 628
د املا سمون	شيرين يار يوسفزې او مظهر علي
د چاپ کال او ځای	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ يوزر
بیه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکونه

- ❖ يونيورسټي بک اېجنسي، خيبر بازار، پېښور،
- ❖ اکیډمي بک شاپ، پښتو اکیډمي، پېښور پوهنتون،
- ❖ زرین زاده يوسفزی، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- ❖ برېښنا لیک: shereenyar@hotmail.com

د کتاب واک اختیار د لیکونکي څخه خوندي دے

ٲرُون

چې زما دَ خيال تصوير دے
چې زما دَ خوب تعبير دے

پہ وفا کنبې بي مثالہ
پہ بنکلا کنبې بي نظير دے

چې خوددار دے ہم دلدار دے
چې بادشاہ دے ہم فقير دے

هم مېوه ده هم سايه ده
لکه دَکے دَ انجير دے

اوبنکي مشالونه - يو تاثر

”اوبنکي مشالونه“ د بناغلي شيرين يار يوسفزي د شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- د درد او د مينې د ارمان چې کوم خواږه د خواني په عمر کبني کېدې شي د هغه ټولو خوند د شيرين يار په شعرونو کبني تر ډېره حده راطاهر شوه دے- شعر هسې هم د خوږ درد د اظهار نوم دے او بيا شعر چې په فني معيار هم پوره وي نو د خوږو نغمو صورت ترې ساز شي- فکري بلوغت به شائد چې د عمر په يوه خاص حد کبني راځي ولې شعر چې هرکله يو فطري عطيه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت د خواني په هغه ورځو شپو کبني اکثر ښکاره شي چې نوره دنيا ورته د لېونتوب دور وائي- شائد چې عشق او محبت د جنون په يو خاص حالت کبني د پوهې تر بامه رسي- خبر نه يم چې ستر حمزه صېب دا خبره د چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله د خواني سره

ما ته هله راغله چې خواني لاره

(حمزه)

د ستر حمزه صېب دا خبره د سند په توگه وړاندې کېدې شي چې پوهه په خواني کبني هم راتلله شي- دا بيله خبره ده چې دغه پوهه د کوم مضمون او د ژوند د کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاز دے او شيرين يار يوسفزي چې د ژوند له کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نژدې ده چې په ډېر لږ عمر کبني

ٿي ۽ شاعرانه پوهي ڊهر وڍ فني سفر ڪرڻ ۽۔

د شيرين يار پڻ ”اوبنڪي مشالونه“ ڪٺي ڇي ڪومه شاعري ده او د ڪوم قسم شاعري ده هغه د بناغلي د فڪر غمازي ڪوي۔ پڻ غزل ڪٺي خو څرگنده خبره ده ڇي هغه د خپل خاطر د درد د تاثره شعر وائي۔ ڪڻ هر خو د هغه د انتهائي داخليت اظهار ۽ ولي د غزل د صنف اصل مدعا او تقاضا هم د بنيادم خپل ذات ۽۔ د خپل ذات احساس يو افقي قدر لري ڇڪه پڻ دي ڪائنات ڪٺي مينه، ارمان، بي وسي، جي آري د هر دور د انسان برخه ده۔ پڻ ڪوم دور ڪٺي هم ڇي ڇوڪ د خان پڻ علامت ڪٺي د خپلي مينپي د جذبي او د خپلو مجبورو ذڪر ڪوي نو دا د ژوند سره ترلي احساسات افقي رنگ لري۔ د بنيادم د درد جذبه هر چا ته د يو رنگه احساسه راپيدا ڪٺي۔ پڻ دي ڪٺي هم شڪ نيسته ڇي ماحول ڇاپڙچل او د تاريخ دوزان د بنيادم پڻ دي احساساتو اثر ڪوي او شاعر لڻ خپل ماحول وٽ هم نه شي۔ ولي بيا هم د يوې ازلي جذبي پڻ رنگ ڪٺي دغه احساسات هرڪله او هر چرته وي۔ د مشرقي ژبو پڻ شاعري ڪٺي غزل د ڪمال تر حده شائد پڻ دي هم رسيدل ۽ ڇي دا د ذات د اظهار لڻ ٿولو ڪاميابه وسيله ده۔

پڻ جديد دور ڪٺي جديد نظم هم د اظهار دغه رنگ خپل ڪرڻ ۽ ولي د صنف پڻ لحاظ نظم د ذات نه سهوا د خارج پڻ بيلو بيلو اڇونو او د ژوند پڻ بيلو بيلو تقاضو بنه رٺا غرڇول ٿي۔ دا روايت هم پاتي شوم ۽ ڇي غزل د حسن و عشق او هجر وصال د ذاتي ڪٺيتونو د اظهار د پاره وٺيل ٿي او پڻ نظم ڪٺي د روزگار او د دوران د غمونو ذڪر ڪٺي۔ پڻ دغه روايت شيرين يار يوسفز ۽ يو ڪامياب اُستاد شاعر بنڪاري۔ ڇڪه ڇي د ”اوبنڪي مشالونه“ د نظم پڻ برخه ڪٺي ٿي ڊهر د خوند نظونه پڻ مختلفو موضوعاتو وٺيلي دي۔ دغه نظونه فلسفيانه رنگ هم لري، د خپلي خاورې سره د شديدې وابستگي احساس هم، د ارمان انگازي هم پڪٺي اور ۽ شي او د فني

ارزښت قدر هم لری -

معلومه نه ده چې شیرین یار یوسفزی شاعری کله، څنگه او په کومو حالاتو کېنې شروع کړې ده خو د کلام د پختګی نه ئې دا برېښی چې د پښتو د شعری ادب ئې بڼه مطالعه کړې ده او د شعر په بابله پوخ تنقیدی شعور هم لری - له غزلونو ئې داسې ښکاری چې د حمزه شینواری د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستې دے او په شعر کېنې ئې د عصر د شعر د معیار ښې نښې برېښی -

د "اوبښکی مشالونه" شعرونه په مجموعی توګه دا تاثر ورکوی چې شیرین یار یو ترقی پسند شاعر هم دے او شاید چې د ترقی پسندو یا نورو نظریاتی شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هم ډېره شوی وی - دا هم کېدے شی چې شیرین یار د قامی او نظریاتی سیاست سره تعلق هم لری - ځکه نو عجیبه علت دا هم دے چې شیرین یار ځېنې ځایه خپل احساس خبره هم کوی نو د ترقی پسندی په اصطلاحاتو او پېرایه ګڼې ئې کوی - ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتیجې اخذ کېدے شی چې اتفاق ورسره ضروری نه هم دے - شاعر شاعر وی - که د هر رنگ، هر مکتب او هرې نظریې شاعر وی او ما ته دا هم معلومه نه ده چې په دا مجموعه کېنې د شیرین یار د زندانی ورځو شپو شاعری شامله ده او که نه؟ خو په مجموعی توګه پکښې د هغه د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شی -

دا مجموعه به یقیناً چې د پښتو په شعری ادب کېنې د قدر وړه اضافه وی او که څوک د شیرین یار یوسفزی د ذاتی ژوند د ناکړدو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هم زیاته پذیرائی وشی -

زه د ښاغلی شیرین یار یوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې په دې ښکلې مجموعه د یو څو خبرو لیکلو بلنه راکړه - که هر څو زه د وخت په داسې حالاتو کېنې ګېر یم چې په تفصیل سره مې پرې هغه رنگ لیکل وڼه کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

په منده منده او په بيره بيره ليكله شوو دې خو خبرو د پاره زه د بناغلي محمد اسرار
اتل هم دېره مننه كوم چې هركله ئې ما ته د دې ليكلو ياددهاني كړې ده-- ورسره د
شيرين يار يوسفزي د ورور گوهر ننگيال هم ممنون يم چې دېره په صبر ئې زما د دې
نيمگري ليك انتظار كړه دے-

پروفېسر ډاكټر راجولي شاه خټك

پښتو اكاډيمى، پېښور پوهنتون

۱۸ اكتوبر ۲۰۰۵ء

د بنديوان شاعر او بنکي مشالونه

د کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذريعو او طريقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذريعه او طريقه کبني بيان شي نو که هغه ساینده او نوحه وی نو ویر ژړا کبني ئې زړه راښکونکې اثر وی او که د خندا، ښکلا، رنگ او نور، زلفو او رخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو د گردونو، رېگونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلې او رنگین کړی - دغه وجه ده چې شاعر د غم او درد، گل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په خان کبني ټول کاینات لری - په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولني نمائنده وپیلې کېږی - ځکه خو محققین چې هرکله د تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او لیکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کبني هر څه اخذ کوی - په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه وپیلې شو -

دلته چې نن مونږ د پښتو د یو تکړه او وینښ شاعر شیرین یار یوسفزی د شعرونو مجموعه "اوبنکي مشالونه" راڅلو نو د هر څه نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کبني لرو چې انسان فطرتاً ازاد او د رڼا محرک پاتې شوی دے نو ځکه که شیرین یار یوسفزی دا وخت په کوټ لکھپټ جېل لاهور د مرگ کوټې کبني پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغه په ذهن کبني د خپل پښتون فکر رڼا هم

شته او د دغې رڼا فکر نوم "اوبښکې مشالونه" دے۔

د لاهور په قېد و بند کښې دلته ما ته په تاریخ کښې د ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه رايادېږي او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ د دغه ټولو له پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې و شوې
هغه کانې په ما لاهور کښې و شوې
د رڼا ناوې دغه ټولې قيصې
ما سره ستا د مینې تور کښې و شوې
د اشنا یاد د قفس ورمات کړو
بېلتونه ډزې دې په کور کښې و شوې

د لاهور پنجاب د بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شیرین یار یوسفزی ته رارسې نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افریدی ته هم عېن هغه سزا اورولې شوې ده چې د پنجاب یو جج د یو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهیر ملتان بېنچ کښې وئیلی وو۔

"لزم چونگه پٹھان ہے اس لیے نشیات کیس میں ملوث ہونا غیر لائق نہیں۔"

د هائی کورټ ملتان بېنچ دا ریمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپریدی او بناغلی شیرین یار یوسفزی سره د ټول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د ټول پنجاب تاثر هم دغه دے لکه چې پنجاب د ټول پښتون په مقدمه کښې مدعی هم او پخپله گواه هم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیر شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

اے مصلوب ہی کرا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

پہ دغه لاهور کبني د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هم په تياره زندان کبني
فکرونه مشالونه لری او زه چې دلته د بنديوان شاعر په قهد و بند کبني د ازاد پښتون
فطرت شعرونه "اوبنکي مشالونه" کورم نو د يو څو کلامونو نه علاوه ئي د کلام
مجموعی تاثر دا دے چې هغه د ذات قهدي نه بلکي دې ټول نظام کبني د رياست يو
داسې باغي قهدي دے چې په زندان کبني هم د ټول پښتون خبره کوی او لکه څنگه
چې د يو طوطی يا د بل الوتونکی مارغه نه په پنجره کبني د بندېدو باوجود د الوتو
فطرت څوک نه شی اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هم څوک
راايسارولے نه شی، نو ځکه خو وائي:

لار کبني د مقتل که ودرېدلے يم
څه به تر مرامه رسېدلے يم
ستا په گل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه د پرځي ژرېدلے يم
ستا چې د کاکل څړي سمسوره ده
دا لکه سپرلے زه غوړېدلے يم
ستا د ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نگهت زه رقصېدلے يم
شپي ته د سبا د ستوري ځل وينم
کله د وحشت نه بوړېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شی
زه لکه پاڅون ته غږېدلے يم

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرکسیت بنکار وی او یا د ذات دومره قہدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نه شی وتلے - شاعر یو غیر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هم ناخوبنه کرے وو - خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے - په دغه حواله چې زه د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته گورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هم د شاعری زور اخستے نه دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رڼا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې وپېلی دی چې:

د یارانو ترون غوارو
 مدام مرگ د بېلتون غوارو
 د مرگ کومی کښې هم یاره
 سرگرمی د ژوندون غوارو
 د جرس په هر یو غږ کښې
 نوے نوے پاڅون غوارو

زه د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان گلونه" په حواله اوس دا "اوبنکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی - زه په شاعری د فنی استاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نه یم بلکې زه د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته گورم - خو زما دعوی ده که چېرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوبنکې مشالونه" چا د شعر د فن د استاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کړپ ونه مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکات کښې داسې

پہوست کری دی لکہ سرکش باغی چہی خوک پۂ زنجیرونو کبہی رابند کری۔

ہم دغہ شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قہد و بند کبہی بقول فہض احمد

فہض د دی شعر پۂ مصداق وائی:

متاع لوح و قلم چہمن گئی تو کیا غم ہے
کہ خون دل میں ڈبولی ہیں انگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقہء زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پہنور۔

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

د فکر و فن په هنداره کښې د اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزې څلمې لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې په کم عمری کښې په گڼو برخو وپشلے شوی دی- د ده تاند تپاند جذبات هر څو که د خوانی په بام غزؤنې کوی او شاهینې وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنگه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هم له خپل سمت او لارې نه نه ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته ځلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او ډاډه کوی- شیرین یار که د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره ډغرې لپاره د خپل قلم په زور ځان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد د بې نیامه تبغ په لاس هم د خپل رسا فکر په زور په هر ادبی مکتب ورگډېږی- که د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو په املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکي نو دغه مینه ئې د جېل تورو تمبو شا ته هم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلیقو سره مسلسل د لیکونو له لارې کلکې اړیکې لری، څه چې د ده د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جېل ژوند هر څو که د ده د ذات سره اهم تعلق لری او د ده وجود قېد دے خو د ده د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله گېره نه شی چاپېرولے، لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پېدا کوی — خو که مونږ د شیرین یار په دغه گڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د ده

مستقل مزاجی رنگ لټوو نو هغه ډېر په شدت سره د ده په شاعری کېنې جوت او څرگند لیدم شی کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د ده د اولنی ټولګې "افغان ګلونه" او دا دم اوس د "اوبنګې مشالونه" په شکل کېنې برخېره پروت دم- د شیرین یار په تنه بوده کېنې د شاعر زړه درد لکه د روح داسې وردننه شوم او دغه شاعری د ده دردېدلی احساسات او جذبات په هر لور داسې شیندلی دی چې که د پښتانه وطن د خاورې او تاریخ وپارژنې قیصې او ستاښنې پکېنې دی نو د پښتون اولس د وحدت، یووالی او خپلواکی د ضرورت سره سره پکېنې د دوی د ژوند د ځینو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او څرگنده رابنګلې شوې ده- دې سره سره د شیرین یار د تنقید د بې نیامه تبغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضمیره واکداران هم بچ نه دی پاتې شوی چې منصفان ئې هم طرفداران دی او تل ئې د مظلوم اولس وینې ځکلی او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاپولو شپږولو او وطن په ویرانو کېنې د بدلولو هڅه کړې ده، شیرین یار د خپل کلی، خپلې خاورې او وطن په هر ډګر د دغه رنگ قوتونو په ضد ولاړ دم او هم دغه د ژوند مزاحمتی برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولی ته غړخولې- شیرین یار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنی اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلی هر څیز او د انسان د ښېګرې او سکالی په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولی- هم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلي چل زده کړم ځکه خو د شیرین یار فکر و فن هم ښائی چې دم د حالاتو غلامی نه قبلوی او نه ورسره د سمجوتې په لاره ښکاری-

د حالاتو په ضد ولاړ شیرین یار دغه انقلابی تصور، د ده په خیال خور مزاحمتی رنگ، د فکر وحدت او د فن کمال دم د خپل عصر د شاعرانو نه نه یواځی بیلوی بلکې یو ځانګړم مقام هم وربخښی- ځکه خو ئې شاعری د یو ځانګړې ښکلا او تهذیبی شائستگی سره سره د لفظونو د زړه پورې استعمال هنداره هم ده او د ژوند

حقيقتونو او هنگامو، قامی فکر او اولسی مسئلو د بيان او اظهار اثرناکه ذريعه هم ده- د شیرين يار يو خانگرمه اسلوب دا هم دے چې که د ژوند په کرکهچونو کبني هر خومره ظلم جبر او بي انصافي سره مخ شوم دے خو خپل شعر ئي د بي خايه نعرو، چغو او سورو (ويرويرانو) نه بچ ساتلے دے- هر خو که ورته په دغه لارو، پراوونو د ناکامی او بي وسي مخه هم شوې خو دغه د زړه ماتي او مايوسي قيضي ئي د شعر برخه نه ده گرځولې او شعر ئي د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوبنکي مشالونه" کبني د قامی فکر، تولدیز ژوند د غبنتنو، امن او انسان دوستی سره سره د مينې هغه لازوال جذبه هم د شیرين يار له ذاته چاپېره چورلی کومه چې دے د خپل محبوب له پاره لری (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبي، خاورې او وطن وارو په شکل کبني خپل بيل بيل محبوب لری)- دغه راز شعرونه ئي خای په خای داسې احساسات لری کوم چې د مينې د هر تعلق د ناکامی او کاميابی دواړو حال وائی او د ده د خوږ خوږ ژوند زړه نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوی-

شیرين يار د بڼه شعر ليک او په ادبی لارو چارو د مزل هنر د چا استاد يا کوم ادبی مکتب کبني د ناستې نه نه دے زده کړے خو د خوب نه د خوب تر له پاره ئي د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پاڼه لتولې په هر څه ئي ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې په عملی ژوند کبني د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوم نو احساس او جذبي ئي اور اخستے او فکر ئي راولار شوم دے او هم دغه څه دا دے شیرين يار تر يو داسې خايه رارسولے دے چې د "افغان گلونه" او "اوبنکي مشالونه" نه پس د پښتو په املا، بحر او وزن هم کتاب ليکي کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره نېر شی ځکه به زما دا وييل بي خايه نه وی چې شیرين يار د يو بڼه زيړک او استاد شاعر سره سره يو بڼه نثر نگار هم دے او نقاد هم-

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته په تنقیدی نظر هم گوری
او په نتیجه کبښې یوه درسته، ځانگړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکي-
هم دغه راز خپل عملی ژوند کبښې ئې هم قدم په قدم د دغه لارې "مشالونه" بل کړی-
الله دې وکړی چې د شیرین یار د قلم او قدم او اوبنکو واره "مشالونه" د ده د روبښانه
سحرونو زېرمه په برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوږ، مردان-

نېټه : د فروری اولنی ۲۰۰۶ء

امپل

غزل برخه

مخ	ورومي مصرعه	شمبر
۲۷	ما درته د زلفو د سودا ووي	۱
۲۸	تا مي کړي عيادت دے	۲
۲۹	د بلبلو د نوا خبرې وکړه	۳
۳۰	بي آبه نه يم چې به آب اخلم	۴
۳۱	د خپل خيالونو تماشا جوړوم	۵
۳۳	که بلبل لره غنچه ده	۶
۳۴	دمه شپه کنبې هم شوگير يم	۷
۳۶	نه اباسين کوي اوس ما ته په چپو خبرې	۸
۳۷	ياره د تا د خط او خال خبره	۹
۳۸	کوه بلبله د رنگينو پسرلو خبرې	۱۰
۳۹	زه چې په زړونو حکومت کومه	۱۱
۴۰	په کوم سبا او په بېگا کنبې او پره شوي نه يو	۱۲
۴۱	لږه سا به مي په سا شي	۱۳
۴۳	رضا پېښه د تقدیر شي	۱۴
۴۴	ستا په چم کنبې بي آرزى ده	۱۵
۴۵	چرته دے همرا زما له خوا تلے	۱۶
۴۶	ته که په لر او که په بر اوسېږي	۱۷

شمبر	ورومی مصرعه	مخ
۱۸	کہ تر خنگہ مہی شباب دے	۴۷
۱۹	خو کہ یو مو پۂ لاز زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت د مال او سر پکبئی معدوم دے	۴۹
۲۱	زۂ نبولے ستا د مینئی پۂ قصوریم	۵۰
۲۲	بنکلے یار پۂ مٹہن زرۂ مہی خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونہ سبزہ زار دے	۵۲
۲۴	یولۂ زلفو دے شبخون دے	۵۳
۲۵	داسی نہ چہی بی تلاش او بی تدبیریم	۵۴
۲۶	خوک بہ سہورے و تہ ہم ئی قریب نہ کا	۵۵
۲۷	چخنی شوے چہی د پینو لاندی دستور دے	۵۶
۲۸	د بلبل خوردہ نوا یم	۵۷
۲۹	خنگ سرہ سرہ غرمہ	۵۸
۳۰	زۂ پۂ سترگو د شعور ہسی بینا یم	۵۹
۳۱	روح مہی کومہی بلا ورے دے ہر چا زدہ	۶۰
۳۲	جمعیت مہی خور کا کل د لایلا یوسی	۶۱
۳۳	استقبال ئی لاس پۂ نام د خط رقم تہ	۶۲
۳۴	وینن ادراک لہ تغافلہ را بہدار کرم	۶۳
۳۵	ستا دا یو ہسی انتشار وژارم	۶۴
۳۶	تغافل دے دومرہ زیات شو	۶۵
۳۷	چہی ماضی باندی خپل حال پدی	۶۶
۳۸	چہی بنۂ یار دے کنار ہسی	۶۷
۳۹	کہ دے خلۂ زما پۂ خلۂ شی	۶۹
۴۰	تا نیولے خپل دگر دے	۷۰
۴۱	للمہ، دشتہ، سم او غر پیکہ پیکہ دے	۷۱
۴۲	دہر کہ منزل تہ مو منزل وئہ کرۂ	۷۲

مخ	ورومبی مصرعہ	شمبر
۷۳	سپین جبین و تہ ئی رام "ماہ تمام" بیا	۴۳
۷۴	خند و خار دے، کند کپر دے	۴۴
۷۵	ستا پہ عشق کنبی چہ بدنام دے	۴۵
۷۷	نہ خیل خان و تہ پہ خنگ یم	۴۶
۷۸	خو چہ پہ شپہ دہ اوربل خور نہ شی	۴۷
۷۹	د بنائستونو د منظر خبری	۴۸
۸۰	تا کہ و رک دہ خوہ نظر کرہ	۴۹
۸۱	ہر یو خیال چہ مہ حسین دے	۵۰
۸۲	د شوخو سترگو مست نظر خور بہری	۵۱
۸۳	چہ راہینہ جدائی دہ	۵۲
۸۴	د اہونو کہ طوفان دے	۵۳
۸۵	تنہائی دہ، خان خانی دہ	۵۴
۸۶	نری شوئی پہ کہ دہ پانی د گلاب دی	۵۵
۸۷	مست خراب دہ چہ د سترگو پہ صہبا دے	۵۶
۸۸	ستا د زلفو پہ سودا مہ ژوند حساب دے	۵۷
۸۹	خال پہ زنہ، پہ رخسار چہ لر او بر پدی	۵۸
۹۰	یو سکوت دے، خاموشی دہ	۵۹
۹۱	د آفت پہ ہر یو راز او بنا زدہ دے	۶۰
۹۲	چہ د بنکلو تکانہ دہ	۶۱
۹۳	خلاص د زلفو ئی زندان شی	۶۲
۹۴	راستہ ہسہ ایام شی	۶۳
۹۵	پہ چا کلہ دومرہ گران یم	۶۴
۹۶	ہغہ سپر لے ستا د نظر لتیوم	۶۵
۹۷	پہ خیل آب باندہ پورہ دہ	۶۶
۹۸	شوہ دہ زلفی شوہ مرگان دی	۶۷

شمبر	ورومبی مصرعه	مخ
۶۸	د یار یاد که زورور دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شی	۱۰۰
۷۰	که پده دم او پده دُعا شی	۱۰۱
۷۱	اضطراب او د سکون خبری کبری	۱۰۲
۷۲	د مهتاب هسی ریا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه گل ئی تراکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو خة رنگ له نگار دے	۱۰۵
۷۵	شرک د زلفو کبسی فنا شم	۱۰۶
۷۶	که بنائست کبسی غبریت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده - چي زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لپوتتوب که مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	خة بد پاتې د زړه دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترگو و ته بیا سترگې په لاریم	۱۱۱
۸۱	د یارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	خو مښن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئی پای ته تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم په زړه که د جانان شته	۱۱۵
۸۵	د ملت په أفق ستورے د سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه د پرخی په ژرا یم	۱۱۸
۸۷	د مرام په خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره ریا یم	۱۲۲
۸۹	خود وتلے له شعور یم	۱۲۴
۹۰	خو دا اوبنکه مې سپړه ده	۱۲۵
۹۱	لکه د پرخی ور بدلے نه شې	۱۲۶
۹۲	نه په ما او نه په تا یم	۱۲۷

مخ	وڙومبي مصرعه	شمبر
۱۲۸	دَ صحرا دَ هر يو مڱل سڀورے دَ سر شی	۹۳
۱۲۹	دَ اغيار لره اغيار يه	۹۴
۱۳۰	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۹۵
۱۳۱	خوند دَ مازيگر آو سحر چرتہ دے	۹۶
۱۳۲	دِي انصاف ستا دَ "قانون ته"!	۹۷
۱۳۳	چي کاتہ دِي هومره نور شی	۹۸
۱۳۴	ستا دَ وعدِي غُندي اوپره خبره	۹۹
۱۳۵	هغه ډکه دَ وسواس شپه مِي سبا کره	۱۰۰
۱۳۶	بُهانه که دِي پخه شی	۱۰۱
۱۳۷	ما دِي کاکل هسي تار تار وُلیده	۱۰۲
۱۳۸	چي لَه وخته ناخبر يي	۱۰۳
۱۳۹	ستا دَ کلي بنه احوال دے	۱۰۴
۱۴۰	ستا هغه نظر به وي	۱۰۵
۱۴۱	ما پَه خوب کنيي ستا دَ وصل امکان وُلید	۱۰۶
۱۴۲	"روز و شب" به دِي بيان کرِم	۱۰۷
۱۴۳	زَه به خَه وينمه چرِي دَ چا سترگِي	۱۰۸
۱۴۴	لار کنيي دَ مقتل که اودر بدلے يم	۱۰۹
۱۴۵	دَ خزان دَ آمد کُوکِي پَه بهار کرِي	۱۱۰
۱۴۶	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۱۱
۱۴۷	چي فنا مِي لَه نظر شوِي	۱۱۲
۱۴۸	خومره چي جبرانہ ده	۱۱۳
۱۴۹	پت پالم، وفا کوم	۱۱۴
۱۵۰	خو لکه پخوانه شي	۱۱۵
۱۵۱	هره کريکه به اذان کرِم	۱۱۶
۱۵۲	که دِي زِرَه دَ التفات شي	۱۱۷

مخ	وڙومي مصرعه	شمبر
۱۵۳	ستا اوريل چي ڪڙو زما نه دومره خور زڙو	۱۱۸
۱۵۴	خلي نه زما ئي خو اوبنڪلي نه ده	۱۱۹
۱۵۵	هله ما ته به همڪار شي	۱۲۰
۱۵۶	خوڪ چي لولپه نه شي	۱۲۱
۱۵۷	ته زما فڪر او خيال زده	۱۲۲
۱۵۸	ما نه مي نظر دے ورڪ	۱۲۳
۱۵۹	درېغه يو پڙو زڙو ما بنام	۱۲۴
۱۶۰	د درد و غم او اذيت قيصه ده	۱۲۵

(نظم بر خه)

مخ	عنوان	شمبر
۱۶۲	امن او بنڪلا	۱۲۶
۱۶۳	ازادي او وطن	۱۲۷
۱۶۴	اے درېغه!	۱۲۸
۱۶۵	خدايه! (دعا)	۱۲۹
۱۶۷	خواني	۱۳۰
۱۶۸	د وخت ليلا	۱۳۱
۱۶۹	گران مشر اجمل خٽڪ ته	۱۳۲
۱۷۲	پوره په هر کالي	۱۳۳
۱۷۵	ما ته ياد شي اے وطنه!	۱۳۴
۱۸۳	آه — نجات	۱۳۵
۱۸۷	مشر نحو خان ته!	۱۳۶
۱۹۰	نوحه	۱۳۷
۱۹۲	تخيل	۱۳۸

مخ	عنوان	شمبر
۱۹۳	هغه او زه	۱۳۹
۱۹۴	د بابل ناله	۱۴۰
۱۹۵	آه ----- دروند پښتونه!	۱۴۱
۱۹۶	حالات او باور	۱۴۲
۱۹۷	وطنه ----- خو!	۱۴۳
۱۹۹	د استعمار دلال ته	۱۴۴
۲۰۰	رڼه او ښکته او د پښتني لېلا په نوم	۱۴۵
۲۰۱	ښکلی د خپل کلی	۱۴۶
۲۰۲-۲۰۸	قطعي	۱۴۷

ؤوايه چي !

الله پء ذات تنها دء
هر چا نه بي پروا دء

نء دء دء خوك زبرؤلى
نء دء لء چا پيدا دء

پء سيال دء دء خوك نيشته
دء يو دء او يكتا دء

غزل

په خپل خان هزار داستانه
سارينده او نه په چنگ يم

اساس

دَ يارانو ترون غوارو
مُدام مرگ دَ بيلتون غوارو

دَ مرگ کومی کنبی هم ياره!
سرگرمی دَ ژوندون غوارو

دَ جرس پۀ هر يو غږ کنبی
نومے نومے پاخون غوارو

دَ بنائست همه شهرت له
يو هنگام دَ جنون غوارو

اننگو دَ "نن سبا" کنبی
بيا سُرخي دَ پرون غوارو

شيرين ياره! پۀ هر حال کنبی ---!
مگر خپر دَ پښتون غوارو

ما درته دَ زلفو دَ سودا وُوي
 تا راته دَ سترگو دَ صُهبا وُوي
 درست له سر او ماله درته تېر خېنې
 مونږه دې محفل كېنې په سر بيا وُوي
 عقل، فهم، فكر له ما ورك هسې
 بيا دې نظرونو كېنې په غلا وُوي
 راغلې عيادت له مې؛ خو وژنې ما
 ډېره په تمهيد كېنې دې دُعا وُوي
 وُوري تندرونه پرې باران په خېر
 حال مې دَ گُلشن راته صبا وُوي

ستا كارۍ بانه هُم دا روش لري
 تا چې شيرين يار پسې په شا وُوي

تا مہی کرے عیادت دے
یقینی زما شامت دے
پروادار ئی دَ خلی نہ یم
خو دَ مینہی یو عادت دے
کرم ئی خلاص لہ ہرہ غمہ
ستا یو غم راعنایت دے
دَ پتکی پہ ترل نہ وو
ہغو کرے امامت دے
خپل خوارہ اجزاء راتول کرہ
ستا لہ مخہ عبارت دے

یار حساب دَ بوسی غواری
شیرین یار باندی قیامت دے

دَ بلبلو دَ نوا خبرې وُکړه
دَ چمن او دَ صبا خبرې وُکړه
مخ او زلفو شخه بيا خبرې وُکړه
دَ سبا او دَ بېگا خبرې وُکړه
دَ بنائست دَ نزاکت ستائنه بڼه ده
ولې دا چې دَ حيا خبرې وُکړه
دَ رنگونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس په سا خبرې وُکړه
په هېبت دَ سپينو تورو کا وارونه
بيا دَ لېچو دَ ادا خبرې وُکړه

بيا به خه وی چې ايام په اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې وُکړه

بې آبه نه یم چې به آب آخلم
 یاره! له تا د سوال خواب آخلم
 هر یو عنوان د تا له باب آخلم
 زه انتساب له خپل نصاب آخلم
 په هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
 له "روز و شب" حساب کتاب آخلم
 سرو انتگو دې خولې ونيولې
 خنک انتقام په آب و تاب آخلم
 واعظه! دومره په شتاب ولې یې
 ایله قدم د خپل شباب آخلم
 کله ساقی، کله واعظ رادرومی
 چرته تسبی، چرته شراب آخلم

شیرینه یاره! شمله جگه لرم
 په دې عتاب کښې دومره تاب آخلم

۲۹-۱۰-۲۰۰۲

دَ خپل خيالونو تماشا جوړوږم
خو تصويرونه دَ اشنا جوړوږم

مينا تر خلې کا چې جوته شی شراب
سهل ترکیب سره صُها جوړوږم

ما وې: سپوا دَ دیدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مېدان دَ کربلا جوړوږم

ما وې: دَ زلفو مخ نېوے ئې وکړئ
تا وې: له سترگو بلا لا جوړوږم

لکه بلبل چې رابلی پسرلی
اوس به یو هغه رنگ نوا جوړوږم

۳۰-۱۰-۲۰۰۲

لکه زما چي گرهوان خيري گلان
له خپل شيونه به ثنا جوړوم

سپرليه! بوتې په گودر ونوله
خپلو دردونو له دوا جوړوم

شارو حجرو کښې مې ډيوې بلوم
هغه جرگې به درته بيا جوړوم

توبڼه د زيست مې خط او خال د آشنا
تورو تيارو نه هم رڼا جوړوم

ستا د وعدې غنډې يو رزم همه
په هر بېگا کښې خپل سبا جوړوم

که بلبل لره غنچه ده
نو پتنگ لره دیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
د پتکی بنکلا شمله ده
ته غره اوسه په حُسن
زما هم د عشق نشه ده
دې خیالونو لپونو له
ستا په مخ جوړه گرمه ده
تر دا هسې بایه غشو
خه نشه، خه حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه په تماشه ده

دمه شپه کنبې هُم شوگیر یم
 ستا د زلفو چې اسیر یم
 د وفا دستار ترلے
 د پښتو د ملک سفیر یم
 سمه، غره به سره یو کرم
 د وحدت هغه بهیر یم
 کله پرپوځم، کله پاسم
 په تخریب او په تعمیر یم
 دلدارۍ؛ خودداری یوره
 تا ته څه ښکارم، حقیر یم
 زه په غښته له چا کله!
 شته من یاره! خو فقیر یم
 لوگه ستا له یو نظره
 په حلقه کنبې بې نظیر یم
 ستا رضا شی را حاصله
 په تلاش او په تدبیر یم

پءُ تلاش او پءُ تدبير يم
 خو کڙلے خپل تقدير يم
 خو مقصوده ستا رضا ده
 پءُ حرم او نءُ پءُ دير يم
 چي کا يون دَ يار پءُ لوري
 دَ هغه قافلې مير يم
 هم هغه راپورې خاندی
 چي ئي زءُ دَ غم پءُ وير يم
 "يو بلبل دَ کُل ثنا کره"
 ستا دَ هغه خوب تعبیر يم

غُٽي غُٽي زلفي وينم
 شيرين ياره! ډېر زهير يم

نَه اباسين كوى اوس ما ته په چپو خبرې
 نَه پېغلې جونه په گودر كښې په منگو خبرې
 هلته په بن كښې اواز نَه كا كوم طوطى او مېنا
 دلته ميره كښې خراپه نَه كا په شپېلو خبرې
 دَ حُجرې مَت كښې نَه منگه كا، نَه رباب دَ مَطرب
 دَ زير او بم سره خلمو ته دَ زړگو خبرې
 هغه دَ ژوند دَ رنگينيو كاروان چرته تللې
 په خُله چې نَه راولى بېرته دَ راتلو خبرې
 هغه نگهت، هغه گلشن او بڼېدل دَ بورا
 ياد دَ ماضى شو دې وطن كښې دَ سپرلو خبرې
 گل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو وځورلو
 نَه دَ غاتپول وُكړې بيا پولو او پتو خبرې
 دَ چاپېريال وجود لمبه دے ترې لوڅرې خېژى
 دَ ژوند سلگى دى؛ ما ته كاندې په زېبرگو خبرې

دَ اوږو سترگو نظر وړمې مې بنائست دَ حيات
 كړه شيرين ياره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
 زما دَ حال او استقبال خبره
 زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
 نه ده خه دا دَ اشتعال خبره
 گنې نو تا خبره وړانه کړله
 جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره
 یار دَ قدرونو په رموز کنبې وایی
 نه کا په بام او په دېوال خبره
 ستا په محفل کنبې خومره ډېره وشوه
 یو دَ شری او بل دَ شال خبره
 خبره یو وه؛ خو خوک پوهه نه وو
 ما کړه دَ دام او دې دَ تال خبره

حُسن وحدت دَمے؛ بیا مې وچېرله
 دَ سمې، غره دَ اِشتمال خبره

کوه بلبله دَ رنگینو پسرلو خبرې
 هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورخو شیو خبرې
 غوارم گلشن کبني دَ نکھت دَ گدېدو خبرې
 بیا دَ بورا دَ بنېدو او دَ غنچو خبرې
 مطربه راشه! دَ حجرې په گُت کبني بیا وچېره
 په زیر و بم کبني دَ تارونو، په نغمو خبرې
 ساقی چې راشی نو واعظ دې هم دفتر وِسپری
 دَ هر یو گوت سره به اورم دَ توبو خبرې
 زړه مې ډېر وُغواړی له خانه دَ وتو خبرې
 بس خو؛ رامخکبني شی دَ شرم او پښتو خبرې
 بنایی سړی وُکړی تر منځه دَ سرو خبرې
 ملک دَ پښتو دَ دلته وُشی په جرگو خبرې
 راوی! بنائېست ته دَ حیات وُکره په زوره زوره
 دَ مئینانو، لهوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حرمت دَ گلستان ئې سر و مال کره فدا
 ستا شیرین یار به تا ته وُکا دَ هغو خبرې

زه چي په زړونو حکومت کومه
 بيا څه خطر د بغاوت کومه
 لسته د مخ د عبارت کومه
 د بغاوت چي حمايت کومه
 دا د خوبانو محبت کومه
 که د بتانو عبادت کومه
 ملگري خان سره خو اوبنکي لرم
 د تپي زړه چي عبادت کومه
 ستا د ياري خواږه هم هسي عدم
 په درمسال کبني مشقت کومه
 غرض د تا سره د زيست دے اشنا!
 څه؟ محبت که قوميت کومه

اوده بانه ئي څه راؤلرژول
 له خورو زلفو شکايت کومه

په کوم سبا او په بېگا کښې اوپره شوی نه یو
 ستا د وعدې غنډې خو ښه ده! کچه شوی نه یو
 ستا د هر یاد سره تر عمره مو یاری پاللي
 خپله تپه کښې لکه ستا بې پته شوی نه یو
 ستا د نظر د پلوشو له متازیه توبه!
 ښه ده ذره غنډې چې مونږ بې ډکه شوی نه یو
 ساقی گل فامه! بېرته راشه او کاسې ډکې کړه
 تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نه یو
 ستا د خو اوښکو په ترمکه به راژوندی شو آشنا!
 خو په باران د بهارونو تازه شوی نه یو
 هسې به تل د وخت د ناوې له مخ اخلو پلو
 خو د اجل د درندې چې لقمه شوی نه یو
 دا خو اتل ده چې به مومو له جانانه وصال
 مونږ له پخوا چرې د خان په زېرمه شوی نه یو

شیرینه یاره! د مرام لایلا به نه شی پخلا
 خو په انګن کښې د حجرې چې جرګه شوی نه یو

لږه سا به مې په سا شي
 كه اشنا مې خوا په خوا شي
 چې دې لاندې تر قدم شو
 په جهان به سربالا شي
 خلك جوړ به لرغونى و
 كه په دم او په دوا شي
 زه او ته سره فريق يو
 فيصله به مو په چا شي
 ساقى! وار كښې خطا نه شي
 چې مستان دې وارخطا شي
 له دې هسې لا چارېه
 هره چاره ناويسا شي
 د سفر توبنه هم دا ده
 چې دوه سترگې دې بينا شي
 زما سترگو وته كسه
 چې خپل عكس درته گويا شي

پە ھوا دَ وخت تکیه ده
 نە پە ما شی، نە پە تا شی
 آزاله مې دَ زرە وکره
 چې خبره خو صفا شی
 لېونە دَ مینې خە زده
 چې روا، کە ناروا شی
 تاوده وینه دَ خوانی وی
 ابتدا کنبې، انتها شی
 تورې زلفې گورې ستایم
 رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره وار دَ چا دے؟
 دَ بانە غشی ادا شی

۳-۱۱-۲۰۰۲

رضا پېښه دَ تقدیر شی
 نه ترکیب او نه تدبیر شی
 دَ روزگار له دامه ووخی
 دَ زلفانو چې اسیر شی
 په روزگار کښې وی مَترُوکه
 په یاری کښې ناگزیر شی
 له فلکه خپلې برخې
 خوک امیر او خوک فقیر شی
 دَ وختونو له پېرزویه
 خوک اتن او خوک په ویر شی
 چې دَ خیال خانگونه مات وی
 نو به څنگه هواگیر شی
 دَ بانه په تېره خوکو
 دَ مښن دَ سینې خیر شی

مړاوې سترگې دَ یار وینی
 شیرین یار حکه دلگیر شی

ستا پٽ ڇم کڻي بي آري ده
 زمونڙ ڊپره بي وسي ده
 دَ اَمبَدَ دَ هر يو کُل مڀي
 پٽ درون سينه زخمي ده
 پٽ مثال دَ اورکي مو
 پٽ خيل سر راهنمائي ده
 ستا دَ سترگو و شوخي ته
 خٽ مستي، خٽ بي خودي ده
 خٽ بي سره زماني ته
 خودسري او سرلوري ده
 چي دي نه وُرسی فهم
 ”چي خله کڻي بهتري ده“

دا بيان مڀي وزن دار دے
 دَ مفهوم ئي رواني ده

چرتہ دے ہمرا زما لہ خوا تلے
 حم پسی کہ هر لوری اشنا تلے
 بنکلے می دَ خنگ نہ پہ خندا تلے
 هاغه دے - - -! بیا زرہ جورې زما تلے
 خلی ته دَ اجل ئی کله زہ پرېردم
 زرہ لکه ماشوم رانه پہ غلا تلے
 ما وی عقل، فکر می تا ورے دے
 لا صبر، سکون پرې نہ سپوا تلے
 هرې حادثې ته چې ټټیر نبوی
 هغه هم دَ بنکلو پہ ادا تلے
 خوک چې پہ نوا دَ وخت شنوا نه شی
 ستا لہ دره هم نو بی نوا تلے
 شیونه می دَ ژوند؛ خوبونه تلی دی
 داسې ئی دَ زلفو پہ سودا تلے

بلی پہ مزار ئی دَ یاد شمعی ردم
 ما نه می "ارمان دپر پہ ژړا تلے

تە كە پە لر او كە پە بر اوسپېرى
 ياره! زما د زړه پە سر اوسپېرى
 تە پە بولان كە پە خېبر اوسپېرى
 لە ما به ولي ناخبر اوسپېرى
 د تور كاكل حقدار به وئە گرخې
 خوئي لمن كېنى د تور غر اوسپېرى
 وايه! د زلفو او د مخ دې قسم!
 پە روز و شب كە مې خبر اوسپېرى
 د انتگو تر خوكو راغله سُرخی
 وائی: لە ما به پە خطر اوسپېرى

د هوسى سترگو لە زمري نظره
 شيرينه ياره! دېر اوتر اوسپېرى

کٺ تر څنگه مې شباب دے
 خو پټه ترڅ کښې مې کتاب دے
 دا انجام ستا د عتاب دے
 چې اغاز زما د تاب دے
 سیند د اوبښکو کښې مې وموند
 یو گوهر، مگر نایاب دے
 دغه ستا د سترگو اوبښکې
 دا هم سیند، خو بې پایاب دے
 ستا تر هسې رڼې اوبښکې
 کٺه گوهر دے، خو کریاب دے
 ستا د زلفو پټه سودا کښې
 ورک د شپو نه زما خواب دے
 ستا تر غږ سارینده هېڅه
 هم دا هسې چنگ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هم زده کړه
 څه حساب دے، څه کتاب دے

خو کٺ یو مو پٺ لار زغل دے
 خو نظر مو سره بیل دے
 یو یو خاپ د تپر کاروان وو
 ما پرې اېنښې باندې پل دے
 د ښکلا "مرد مېدان" دے
 هر یو خیال زما اتل دے
 زړه کٺ لوی له یوې خولې کړې
 ښه د زړه پوره بدل دے
 د کاکل خړی به سر کا
 زما فکر کله شل دے؟
 چې زه ستا شم، ته زما شې!
 د هر سوال هم دا یو حل دے

شیرین یار ته به پخلا شې
 دغه امر اوس اتل دے

عمارت دَ مال او سر پکبني معدوم دے
 مونږ گتيلے پء دا بنار کبني بلا نوم دے
 دَ بنائست ئي پء حلقه کبني خومره دُهوم دے
 بيا پء حال دَ لهونيانو خوک معلوم دے
 ما خو کړي له آزله ستا ثنا ده
 ما به کله پء تا ياد کا؛ طالع شوم دے
 کا له بنکلو دَ وفا او دیدن طمع
 کتوري له زانو غواړي؛ زره ماشوم دے
 سپېلني غندي لوگے ئي له وعدو شم
 ډېر دَ پيو ئي رخسار دی، پء خله اوم دے
 هر سحر مي ستا پء مخ باندي محيط دے
 هر مانېام مي ستا کاکل خخه موسوم دے

پء تولى کبني دَ همزونو داسې وايي
 شيرين يار مي لهونے دے، ډېر معصوم دے

زه نيولے ستا د مينې په قصور يم
 سر د دار باندې ختلے يم منصور يم
 د جنت حوري دې واره لاس په نام کا
 سربازانو ته حلقه کښې په ظهور يم
 داسې مۀ وايه! چې تۀ به لۀ ما هېر شي
 کۀ لۀ تا په بل ديار يم خېني دُور يم
 هلته سُوے دې حُرمت دے تندر و نو
 دلته زه هسې بي آبه يم، بي نُور يم
 بنۀ سامان دې د "سر خني" هر خو ما کرۀ
 ولې بيا دې هُم حلقه کښې نامنظور يم
 شامدام لۀ جفاکارو پامالېرې
 بنۀ آگاه په سر او مخ دې د دستور يم

کۀ د يار په نوم مې وژني؛ تور ئې اخلم
 لۀ دې اخوا شيرين ياره! "بي قصور" يم

بنکله یار پئه مئین زړه مې خبر کوم دے
 د شته منو پئه خوارانو نظر کوم دے
 چې شوخی د پیمانو ده پسې ورکه
 د شفق د سُرخۍ دک مازیگر کوم دے
 دواړه لاسه مې ورکړې دی گربوان کبښې
 اوس د گل د خنداگانو سحر کوم دے
 هر پرواز د بلندی ته مې زړه کبښې
 خو دا توان مې پئه غوڅ شوی وزر کوم دے
 ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
 زما نه زده چې لږ چرته دے بر کوم دے
 زړه به خه د منصفانو پئه در یوسم
 دلته تول نو د انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! د دې وخت لایلا هم ستا ده
 خو زور متو کبښې او گتو کبښې زر؛ کوم دے

ارمانونہ سبزہ زار دے
 اُمیدونہ نوبہار دے
 دَ وخت زول پئے کومہ راورم
 خیر دے! دے خوا مے ہم کار دے
 رسی زلفو ئی کار وکړه
 اوس دَ غشو بانو وار دے
 ستا کاکل پئے سر ختلے
 زما ہم پئے سر دستار دے
 لکہ زلفی دے اُور دے دی
 زما ہومرہ انتظار دے
 لکہ زلفی دے خورے دی
 دَ خیال ہسی انتشار دے
 وایہ! اوس نو یاری خہ دہ؟
 یو غرض، یو کاروبار دے

 شیرین یارہ! یار بخیل دے
 یا نصیب زمونہ خوار دے

يو لئ زلفو دې شبخون دے
 بل لئ سترگو دې ساتون دے
 زور پء لاس او دنيا دار شی
 مُسَلَم هغه مجنون دے
 جرس خپله سينه سره کره
 پاسه پورته شه! پاخون دے
 ستا پء ذکر، ستا پء فکر
 سر مې اېنښه پء زنگون دے
 ستا پء سترگو کښې ځلېږي
 زما هسې ځيگرخون دے
 پء مخ اوښکې بورکې دی
 هُم تڼاکې مې لرمون دے
 ستا پء در چې تمامېږي
 پء دا لارو زمونږ يون دے

پء پښتنه به مې راشی
 شیرین یار خو مې پښتون دے

داسې نه چې بې تلاش او بې تدبير يم
 خو بس دا چې زه کولې خپل تقدير يم
 هومره مخ به د هوا گوزار ته نيسم
 خو مې دم د وزر شته دے هواگير يم
 د سينې کچکول مې ډک لے ملغلرو
 زه په غنښته لے چا نه يم خو فقير يم
 خدای راکړے ډېر دولت د قناعت دے
 زه په دا لے بادشاهانو زيات امير يم
 لکه يار چې مې د زړه د رنځ دوا ده
 داسې زه ئې هم "سر خنې" له اکسير يم
 په ټولې د سُهېليو کښې "خلة راکړې"
 په حلقه کښې د همخولو بې نظير يم
 بې لے ما به وي د ښکلو خوا نيمگړې
 د شملې غنډې پټکې له ناگزير يم

ستا د زلفو ياد مې نه پرېږدی و خوب ته
 لا تر هاغه به شوگير يم خو اسير يم

خوک به سپورے و ته هُم ئي قريب نه کا
خدای دې خوک په دې وطن کښې غريب نه کا

تا په تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارو مې په يو ښار کښې طبيب نه کا

چې دې "وار" راغله نه وی؛ "وار ئې تېر شی"
خوک دې طمع له يو داسې نصیب نه کا

زه او یار دومره قریب یو چې یو تن شو
په دا څه شی؛ اعتراف که رقیب نه کا

خمې وروځې، لک باڼه او تاوې زلفې
هسې مړیم؛ یار دې دومره ترکیب نه کا

شیرین یار دې ډېر آداب د ادب پالی
اعتراض ورباندې ځکه ادیب نه کا

چخنی شومے چہ د پنبو لاندی دستور دے
 هر سرے د قلمرو خنی مفرور دے
 مُنصفان کة هر خة وکا؛ لاس پة خلة کا
 د انصاف غبنتنه هم دلتہ قصور دے
 د دہ دهر محرومان دی شو به شمارم
 کوم کسبی دے، کة دہقان او کة مزدور دے
 د ظالم د عمر هم درازی غواری
 هر مظلوم زما د بنار خومره مجبور دے
 خة به وایم کة پة دم او دوا روع شی؟
 لہ دہ رنخہ چہ جور شومے اوس ناسور دے
 لاعلاجہ چہ هر کله درد د غابن شی
 اخستلے هر طیب پسہ امبور دے

پة مبدان کنبی د عمل اوسی بی توری
 شیرین یارہ! هر سرے پة خلة باثور دے

دَ بُلبل خورِہ نوا یم
 کَہ مِی آوری ستا ثنا یم
 سر دَ دار باندي دِی ستا یم
 غُحِی ژبِی نہ گویا یم
 لَہ پِبرزو دِی نااشنا یم
 ستا یو هغه رنگ اشنا یم
 دَ طاقت پَہ زبرمه نہ یم
 چِی دَ زرونو شهنشا یم
 دَ زمان پَہ گُتو پوهه
 اگاهو لَہ وخت پيدا یم
 هر سبا، بېگا مِی تَہ ئِی
 تمام عمر لره ستا یم
 دا دِی چاره او پېشه ده
 کَہ نېؤلے دِی هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خودا دے؟
 چِی پَہ خَہ خطا سزا یم

څنگ سړه سړه غرمه
 چرته ده تاوده غرمه
 زه يو لېونې مښپن
 خوښ يم په سړه غرمه
 ستا د بانه سپوري ته
 بيا کوي دمه غرمه
 ستا په تياره زلفو کښې
 ما ته لکه شپه غرمه
 څار د مړه کاته نه دې
 څومره شوه اوده غرمه
 مخ دې لکه سور شو چې
 بيا خوله خوله غرمه

ستا له شيرين ياره زده
 څنگ شو لولپه غرمه

زە پە سترگو د شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا يم

ستا جنون کښې له مجنون تلې په هورتې
ته دروغ هرگوره مه گڼه رښتيا يم

ته نظر کښې دې لرې د زړه رازونه
زه هم تل د خپلو سترگو نه گویا يم

زه مټين يم او روزگار لرم د مينې
نور به خه وايم چې هاغه يم او دا يم

انتشار منې د زړه لا هومره زياتېږي
خورو زلفو ئې زه وړې په سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب له مينځه يوسې
شیرين ياره! زه په خپله خله پخلا يم

روح مې کومې بلا وړې دے هر چا زده
 په دې بنار کښې هر دانا او نا دانا زده
 مینه هغه رنگ له کار دے؛ خوامخوا زده
 هم بادشاه دَ زمانې او هُم گدا زده
 پس قدمی له پېش قدمی وی بلا گرانه
 داسې مه گڼه! چې بیره تله اوس ما زده
 ته ښهوه دَ خشم وکړې، زه دَ مینې
 خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زده
 لپونی خو په زورنو لا وړانېری
 سر دَ دار باندې مو ترې هُم نڅا زده
 دا خو ستا غمونو نه یم زه پرېښوولې
 گڼې ډېره مې خدا او مشغولا زده

په یو تېکی کښې دوه توري نه ځایېری
 شیرین یاره! چې انا زده؛ څه اشنا زده؟

جمعیت مې خور کاکل د لېلا یوسی
 لکه خوب په شپه کښې؛ توره بلا یوسی
 زړه په دواړه لاسه نېوم؛ دم پرې چف کرم
 خدای زده؟ ښکلې ئې په کوم هنر بیا یوسی
 عشقه! ما هم هسې تېر له خنډو خار کړه
 لامبوزنی مل ابو کښې په شا یوسی
 د یعقوب غنډې مې زړه و ته غم پرېوت
 دا یوسف به مې د سترگو رڼا یوسی
 دا منمه! چې پُرسان له به یار راشی
 عزرائیل چې زما روح په سما یوسی
 بیا د قبر په خزو مې اوښکې توی کړه
 د زړه خیرم به دې ډېره ژړا یوسی
 خلقو وې به! اجل مل ئې د نظر دے
 ما گڼله کله؟ سترگې به ما یوسی
 عقل خام شی.. ادراک شل او فهم روند شی
 خان قضا له گڼې څوک؟ په رضا یوسی

شیرین یار! به دې د خدای په در کښې غواړی
 تقاضې که دې هر څو د دنیا یوسی

استقبال ئې لاس پە نام دَ خط رقم ته
 خدای دې راوکی دا یار زما حرم ته
 نرگس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بویه
 پسرلی ئې هُم غورپری هر قدم ته
 دَ زړه زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسور شو
 اوبنکې پاکې کره! ضرور اوس خه مرهم ته
 تل روانې ترې چینی دَ سترگو دکې
 یم حیران دَ جل وهلی سینی زیم ته
 هغه سترگې چې داستا پە درد لوندې شی
 دَ حیات ابه هُم نه رسی دې نم ته
 ډپر یقین راته خپل یار مې زړه نشین کره
 پسې نه خُم خکه دیر او یا حرم ته
 دَ معروض پە پرده و سُر به ئې هر تار شی
 غور کة ونبوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد او هُم دوا زده
 دغه هسې ژبه ورکره خپل قلم ته

وینس ادراک له تغافله رابیدار کرم
 بینا فهم خپل مرام و ته په لار کرم

پښتون فکر اواره په خند و خار کرم
 روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کرم

د بې باکه غیرتی جنون له زوره
 زه تپه د خپلواکۍ په سر د دار کرم

د مانۍ خښتن شو غل مې د گوډایکو
 ډېر د وخت په نوی جبر آه و زار کرم

اوس که ما و ته حاصل شی د یار وصل
 یو ساعت به د جنت په عمر شمار کرم

دا چې گرحمه بې یاره، بې دیاره
 شیرین یاره! خه په زیست، خه په روزگار کرم

ستا دا يو هسي انتشار وژارم
 يا دي دا اوريد انتظار وژارم
 هغه خدا چي دي تار تار وژارم
 لکه بلبل په آه و زار وژارم
 زه يو بي وسه د نري غمگسار
 غم مي د يار که د ديار وژارم
 د يار د ختو، لوتو وران کورکه
 دنگه ماني خه د اغيار وژارم
 لکه جرس هم زره مي ډېر وغواري
 تير وهم په لويه لار وژارم
 تنکي غوتي مي تندرونو يورې
 اوس خه آمد د نوبهار وژارم

د خپل شهيد ارمان په قبر باندي
 بلوم شمعي بي اختيار وژارم

تغافل دې دومره زيات شو
 چې د اوبنکې هُم زړه مات شو
 مونږ هغه ليمه په لاره
 ورک نظر د التفات شو
 په جامه د پسرلي کښې
 خزان شامدام رامت شو
 ما هُم خيال د غزنوي کره
 ستا وجود چې سومنات شو
 په زخمونو د احساس کښې
 د نوونو هُم بهتات شو
 د بنکلا صاحب نصابه
 بس که ياد دې لږ زکات شو
 د زړه زڼې مې لوگي کره
 د بارخو نظر دې مات شو

هسې رنگ شيرين بيان دے
 چا ته قند او چا ته شات شو

چې ماضی باندې خپل حال ږدی
بنه بڼیاد د استقبال ږدی

په سپین مخ چې سیاه خال ږدی
خدای زده بیائې په خه خیال ږدی

بدبختی یو داسې پېښه
درته کډه هر کمال ږدی

نه جلوه د بام د سر نه
نه هم زنه په دېوال ږدی

نه ښکاره د تمبو وټ نه
نه له سره ښکته شال ږدی

شیرین یار! له هر خه تېر دے
هر یو شرط که د وصال ږدی

چې بڼه یار د مے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بیا د زړه اضطرار هسې
سیند د سترگو چیکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نه وم په دار هسې

کله دام او کله تال وی
لا د زلفو ئې تار هسې

له دې بڼکلی همکاریه
دا اغیار مې شی یار هسې

وخته! زول که دې بل راشی
زما هر خوا ته کار هسې

مِرّه کاتّه نه دې لوگه شم
مونږه وارېه بيمار هسې

ساقی څار دې لئه بادې شم
خو وار تېر شی په وار هسې

ستا د مخ و آبادی ته
دا گلشن او بهار هسې

ستا د سترگو پېمانې ته
دا مقدار او معيار هسې

په ملاتړ ئې ډاډه وسه
شیرین یار دې پکار هسې

کٺ دې خله زما په خله شی
 نه به "ته" او نه به "زه" شی
 په ادغام چې دې بانه شی
 خه خاته، خه پرپواته شی
 زما زړه اُبه اُبه شی
 د تا کسی خو ماره شی
 د نمرمخو تپکاو چرته
 د راتله سره ئې تله شی
 لب ئې باندي په صُها دی
 لا چې مل ئې سره لبمه شی
 په تکور د تود نظر مې
 د احساس دردونه بنه شی

شیرین یاره! سترے خیال مې
 په چاپه غنو اوده شی

تا نیولے خیل دگر دے
ما ساتلے خیل سنگر دے

بنہ پرچار د سر لوری دے
خو کہ پاتی د چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پے سر دے

غشی باندی پے لیندو کره
ما نیولے خیل تیر دے

تہ نقطہ یو د پنتو شه
ژوند دے گوره! ستا چکر دے

دا غزل مفہوم درآزه
پہ خیل بحر مختصر دے

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
 نن دَ کلی هر منظر پیکه پیکه دے
 یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
 یا دَ ورځې مازیگر پیکه پیکه دے
 خدایه! ورک کړې له اسمانه تندرونه
 خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
 ما وې: راغے ترې قاصد؛ خوڅه به وایی
 ده وې: چپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
 بیا وهله په گلشن ئې چا شبخون دے
 دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
 نه ساقی شته، نه سپورمی دَ خوار لسمې
 چې روتق دَ بام او در پیکه پیکه دے
 نه ئې جالی په څرې کنبې دَ بازونو
 نه ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غټی نه سپری گربوان چې شیرین یاره!
 په درون ئې زړه، ځیگر پیکه پیکه دے

دېر كنه منزل ته مو منزل ونه كره
 بنه ده د بل په خپو مو زغل ونه كره

په خنده و خار او سره اورونو لارم
 تا وي د تگ دې لا تكل ونه كره

زړه مې ډاډه كره په ساد سيوري د خان
 بل مې په لاره باندي مل ونه كره

خو چې پرون نه مې پښتلي نه دى
 ما د سبا هومره اټكل ونه كره

هم شومه ورك هم دې په سترگو كښې يم
 دا دې يو هسې رنگ له چل ونه كره؟

خو غزالې سترگې راوانه پوي
 مونږه سامان د خپل غزل ونه كره

سپين جبين و ته ئي رام "ماه تمام" بيا
 سرو لبانو ته صُها ئي په سلام بيا
 خَنگ ته راغے سره ليمه هسي گُلفام بيا
 دَ ساقی له گُتو پرپوتو ډک جام بيا
 سره او شنه دَ مخ ئي راوستو هنگام بيا
 اولار چپه خله سپرله په احترام بيا
 وخت او بخت به په ما وکړي ډپر انعام بيا
 که مي نن دَ خپل پرون شو هم کلام بيا
 ما وي: شپي له به تسخير دَ زلفو کاندم
 دي وي: شل دي شو ادراک او فکر خام بيا
 اوږدي زلفي، نېغ بانه او کږې وروخي
 زما مرگ له ئي بنه کړي اهتمام بيا
 چې له آله، سر او ماله پسې تېر شي
 هغه خه کوي اشنا په تنگ او نام بيا

شيرين يار چې دي بيان هسي دراز کره
 دَ اوږدو زلفو مېرمن کوي قيام بيا

خند و خار دے، کند کپر دے
 دَ عشق لار دہ، سخت سفر دے
 زیست روزگار مہی کور و کر دے
 پنہ دَ غم دہی راپہ سر دے
 روز و شب مہی ناخبر دے
 خہ شوقدر خہ اختر دے
 تورہی سترگہی، گورہی زلفہی
 خہ جادو دے خہ منتر دے
 پہ بیگا دَ ژوند بہ راشی
 دغہ لوظ ئہی معتبر دے
 پہ بارخو ئہی خولہی راغلی
 چہی حدت مہی دَ نظر دے
 ما ئہی سپورے ہم پہ تا کرہ
 کم چہی سور مہی دَ خادر دے

شیرین یارہ! زرہ دہی ژارہ
 خو دا ہسہی رنگ دلبر دے

ستا پء عشق کنبې چې بدنام دے
هر هغه ته مې سلام دے

ستا زیرک نظر ته خام دے
که مې فکر دے، که پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
د ساقی پء لاس کنبې جام دے

ساقی جام له لاسه ورکړه
د سرو سترگو دې هنگام دے

ستا د سترگو آئینه کنبې
ما لیدلے خپل انجام دے

د خورو زلفو سودا کنبې
خوب ارام پء ما حرام دے

چې لہ مینې بہرہ مند شی
غم ئې خہ د ننگ او نام دے

مخ ئې دومرہ ډپر شتہ من شو
چې سپرلے ئې ہم غلام دے

زلفې سپرہ، لہمہ ډک کرہ!
د سیند غارہ دہ، ماہنام دے

زہ ئې زیات لہ دُعا آخلم
ستا پہ لبو کہ دُشنام دے

مری خہ کا بیا پہ اوبنکو
یارہ راشہ! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کہ شہرہ دے، کہ گُمنام دے

نَه خپل خان وَ تَه پَه څنگ يم
 نَه بل چا وَ تَه پَه رنگ يم
 يو مټين پَه نام او تنگ يم
 بل دې در کښې ناست ملنگ يم
 زه خوشحال يم د خپل دور
 زور ته مخ د يو اورنگ يم
 لپوتتوب مې بدرگه دے
 نور بې تبغه، بې تفنگ يم
 کله عقل ته پَه څشم
 کله زړه سره پَه جنگ يم
 ته که وِسوې هسې شمع
 زه ايرې لکه پتنگ يم
 پَه خپل خان هزار داستانه
 سارينده او نه پَه چنگ يم

شيرين ياره! جوړ پاڅون دے
 د يار څنگ ته پَه غرڅنگ يم

خو چي پء شپه دي اوربل خور نء شى
 هومره به زره زما پء كور نء شى
 شو تود نظر دي پء دا لور نء شى
 درد د احساس به مي تكور نء شى
 هومره به مي د اوربل اور نء شى
 شو دي سپين مخ پء لوگو تور نء شى
 بيا له زلفانو خري مء جوپوه
 د پبنتنو تر بله كور نء شى
 د مخ پء خال دي زلفي و غوپوه
 پوري پء سپينه لمن تور نء شى
 ما به هم ما هسي پء زره كبسي لري
 كلي د چا سره پء زور نء شى

شو شيرين ياره! خيگر خون مي لرم
 رخسار د گل به رانه سپور نء شى

دَ بِنائستونو دَ منظرِ خبرې
 غوارم دَ یار دَ بام او درِ خبرې
 دَ مخ او سترگو دَ اثرِ خبرې
 کوه سحر او مازیگرِ خبرې
 ساقی، باده او دَ سیند غاړه، ماښام
 واعظه! وکره مختصرِ خبرې
 زما حسین او دلنشین دلبره!
 نه کا خوند داسې په بهرِ خبرې
 دَ غمازانو، بدخواهانو په خله
 مدام زما او ستا په سرِ خبرې
 خو بل مشال دَ شعور نه وی په لاس
 بیا په دا شپه؛ خنگ دَ سفرِ خبرې؟

دا شیرین یار وو چې در یادې ئې کړې
 ستا دَ کاله او دَ تېرِ خبرې

تا کە وُرک دې خُوږِ نظر کړه
 ما هُم پت دَ زړه پرهه کړه
 تا نگهت دَ زلفو وِرکړه
 سحر ناز دَ باد په سر کړه
 خه بانه دې لر او بر کړه
 په زلزل دې سم او غر کړه
 دومره "غل دَ غرض" خوک دے؟
 چې ئې لوت دَ شپې سحر کړه
 خیال مې هېخ نه دے بدپامه
 خو له پامه دې بهر کړه
 سپینې خلی نه دې قُربان! خو
 ناخبر دې هُم خبر کړه

شیرین یار له خدایه سوال کا
 که ستا لوظ ئې معتبر کړه

۲۶-۱۱-۲۰۰۲

هر يو خيال چي مي حسين دے
 لاله فام مي زره نشين دے
 نرگس چشمه، ياسمين بويه
 ملك خويه، ماه جبين دے
 غاره لکه، سر فلکه
 ويار د واره سرزمين دے
 يو ئي وصل بل ئي مينه
 که روزگار دے که مو دين دے
 هر يو غم ئي نازپرور دے
 هر يو ياد ئي گل ورين دے
 هر مئبن دي بايد زده وي
 خه ئي قدر، خه توهين دے
 بام او در د يار د کلي
 د رازونو مو امين دے

شيرين يار داسي بيان کره
 چي هم قند دے، هم گبين دے

دَ شوخو سترگو مست نظر خورپږی
 ځکه سُرخي پۀ مازيگر خورپږی

ساقی راغلی، هُم سپوږمی ده تمام
 رونق زمونږ پۀ بام او در خورپږی

یو چي ځوانی؛ بله باده پۀ گردش
 واعظه! خود به دې دفتر خورپږی

غُټه جبین خو دې راؤسپږه لږ
 گږهوان مې څیرې دے سحر خورپږی

همه رنگونه نستا دَ مخ دَ جمال
 زمونږ دَ کلی پۀ منظر خورپږی

کله به وی؛ چي انگازې دَ وصال
 کوټه، کابل او پۀ څېبر خورپږی

چي راپڻبه جُڌائي ده
 زما تللي بينائي ده
 له عالمه بېگانه شوم
 ستا يو هسي اشنائي ده
 ستا پءِ كلي ستا پءِ چم کښي
 خان خاني ده، تنهائي ده
 ستا د حُسن اجزا خښي
 خو کاکل ئي اکائي ده
 ستا له گورو، خورو زلفو
 توره شپه هم سودائي ده
 ستا د زلفو له زنجيره
 ناممکنه رهائي ده
 ”چا له زلفو برے وُموند!“
 دا خبره هوائي ده

مينه خه ده شيرين ياره!
 پءِ عالم کښي رسوائي ده

دَ اھونو کَہ طوفان دے
 نو دَ اوبنکو ھم باران دے
 پَہ شبخون دَ شہابونو
 لمبہ شوے مَہ بُستان دے
 یا نالی دی دَ بلبلو
 یا افغان سر پَہ فغان دے
 ”روز و شب“ مَہ مخ او زلفی
 خَہ زمان دے خَہ مکان دے
 بیا دَ خیال پَہ ائینہ کنبی
 ستا تصویر تا تہ جبران دے
 کَہ دَہ سُود چرَہ مقصود وی
 واورہ! مینہ کار دَ زیان دے
 وخت دہ چا تہ پنبہ نپولَہ
 خَی پَہ مخہ تل روان دے

تورہ شپہ بہ سپین سحر شی
 دغہ چغہ مَہ اذان دے

تنهائی ده، خان خانی ده

خومره دپره ویرانی ده

دَ وطن هره کوخه کنبی

خه دَ وینی ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته

چی دَ زر او زور خانی ده

نه دلیل، نه حواله شته

زورگیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ په ائینه کنبی

نور خه نیشته حبرانی ده

یو دنیا دَ مئین زره کنبی

شیرین یاره! ودانی ده

نری شونڊې کټ دې پانې د گلاب دی
خط د مخ دې لکه توری د کتاب دی

ستا د سترگو د صدف تر رنې اوبنکې
دا گوهر پټ تل د آب همه بې آب دی

هسکې غاړې ته دې هېڅه صراحی ده
ستر قامت و ته دې سروې څه حساب دی

پټه گفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

ځمې وروځې، لک بانه دې؛ لیندې، غشی
چې سینې د مئینانو پټه ځواب دی

بارانونه پرې د اوبنکو بلا ووری
ارمانونه د زړه سیمه کښې شاداب دی

مَسْت خراب دې چې د سترگو په صهبا دے.
 هغه کله په صواب او په خطا دے
 تورې زلفې دې حاوی په گوره شپه دی
 سپین جبین دې مقدم په روڼ سبا دے
 هغه سترگې چې تر زلفو نیم گڼو شوې
 مازیگر مې اوس نیمگرے، نیمه خوا دے
 چې مې ووژنی او غېږه پس ته راکا
 زما برخه چې قاتل مې مسیحا دے
 د یار یاد چې د مشال هسې بلېږی
 ډېره بڼه ده چې همرا مې رهنما دے
 لاعلاج رنځ د مینې که باله شی
 مگر دا چې یار هم درد دے، هم دوا دے
 د یو مخ د پاره سل مخونه کېږی
 ستا د کلی سپی، سرے زما اشنا دے

د زړه زخم ئې خیرلو ته ځان جوړ کړه
 شیرین یار و ته اشنا ئې په خدا دے

ستا دَ زلفو پٽه سودا مٿي ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پٽه عبارت مٿي جوڙ نصاب دے

ستا دَ زني تڪي خال وٽه پسخپري
خو نيلم ڪه جوهری خخه ناياب دے

تر سرو شونڊو، سره رخسارو دٿي شرمپري
لاله گل دے، ڪه غانتيول او ڪه گلاب دے

لڪه سترگي دٿي پٽه خون ڪنبي مڙني دي
دغه هسي ڪوم بنڪاري او ڪوم قصاب دے

دَ بائه غشو ته واغستوه تپڪي
تمام شوه دَ گائلو زرونو تاب دے

مخ روني دَ ڪومي شپي وه شيرين ياره!
چي ورك ڪري ئي له سترگو زما خواب دے

خال پڻه زنه، پڻه رخسار چڻي لڙ او بر ږدي
 داغ و ما ته پڻه زرگي او پڻه خيگر ږدي
 هېڅ يو دم مې ستا پڻه زلفو اثر نه کا
 گېنې مار هم اخر کربنه باندي سر ږدي
 ستا د سترگو تور جادو يم عاجز کړي
 راته کډه هر کمال او هر هنر ږدي
 دلداري د خودداري پڻه قيمت نه شي
 څوک به ولې خپل پتکي بل ته پڻه سر ږدي
 هېڅ بها د رڼې اوبنکي د آب نېشته
 څوک به څه ورته پڻه قدر دُر گوهر ږدي
 ستا د شونډو پڻه بدل به ئې وانخلم
 څوک مې وړاندي کڼه جامونه د کوثر ږدي
 د لېلا د زلفو باد دے بيا رالوتے
 بنجاري به پڻه کوم گوت کڼې اوس عنبر ږدي

د آشنا د در طواف مې پڼې کړې شلې
 خدای گواه کڼه لا پڻه ځای مې د نوکر ږدي

یو سکوت دے، خاموشی ده
بې رُخی ده، بې ارزی ده
په مټېنو سنگ باری ده
دومره زیاته رسوائی ده
ستا د نوم په تذکره هم
لگېدلې پابندی ده
هره لاره کښې مقتل دے
د سرونو ارزانی ده
په کوڅه کوڅه زندان دے
څه اسیره زندگی ده
غلامی خو ترې نه زر ده
د مریانو بندگی ده

چې مټېن په زر او زن شی
ترې نه پاتې سربازی ده

دَ اَلْفَت پَہ ہر یو راز او بنا زدہ دے
چہی دَ سترگو پَہ رموز او حیا زدہ دے

پَہ اغاز دَ کوم سبا خنگہ بیا زدہ دے
پَہ انجام دَ ہر پروں ئی چہی نازدہ دے

ہغہ کلہ محبت او آشنا زدہ دے
چہی ہر چرہی پَہ خیل خان او انا زدہ دے

ستا تسبیہی دہی شہخہ! تا تہ مبارک وی
زما کلہ کوم یو کار دَ ریا زدہ دے

زرہ مہی بند پَہ ہرہ غتہ شو دَ زلفو
خہ دا ہسی تور جادو دَ لہلا زدہ دے

شیرین یار پرہنہ مُشکی خالونہ پہری
دہر دَ اوبنکو پنبستنو پَہ بہا زدہ دے

چې د بنگلو ټکانه ده
 نو د زړونو استانه ده
 ستا د سترگو له نظره
 داغ مې زړه ته نذرانه ده
 نه زه درشم، نه ته راشې
 دغه څنگه یارانه ده
 هر سبا او هر بېگا دې
 نوې نوې بهانه ده
 ستا د سترگو په هر رپ کبې
 بيله بيله زمانه ده
 د آسمان د تندرونو
 ولي تل يو نښانه ده

شیرین یاره! که پوهېږې
 هر غزل مې ترانه ده

خلاص دَ زلفو ئې زندان شی
 ډېر مشکل به مو اسان شی
 خور زما آه و فغان شی
 خو به ټول همه افغان شی
 بلبلان ئې پۀ نارو دی
 ستون بهار به تر بُستان شی
 لۀ جامې دې بهر نۀ شې
 خو مې قتل هر ارمان شی
 دَ ایفا ساعت به راوړی
 وخت پۀ ما به مهربان شی
 وړک پۀ لارو کښې دَ زلفو
 دَ فکرونو هر کاروان شی
 ما ئې سترگو کښې خان وُلید
 درېغه! خپله اوس گویان شی

اوږدو زلفو ته منسوب وی
 دراز ځکه مې بیان شی

راستنه هسې ايام شی
 دَ محفل هغه هنگام شی
 دَ ساقی پۀ لاس کښې جام شی
 دَ سیند غاړه کښې ماښام شی
 پۀ مضراب دَ خپل رباب ئې
 دَ مطرب هنر تمام شی
 دَ سپرلی مَسته هوا کښې
 روڼه شپه "ماه تمام" شی
 هر اشنا و ته پۀ څنگ کښې
 ښکلې ښکلې گل اندام شی
 پۀ نغمو او پۀ رپلو کښې
 یو اتڼ شی، جام پۀ جام شی
 یو مستی وی، بې خودی وی
 دَ روزگار فیکرونه خام شی

دې جنت جنت ماحول کښې
 هسې ژوند راته انعام شی

پئے چا کله دومره نگران یم
 لکه گل دَ بیابان یم
 هر یو جبر ته اسان یم
 هر یو غم ته دې ننبان یم
 تل وتلے لے خپل خان یم
 لکه بوی دَ گل پُرشان یم
 دَ کاروان خاپونه وُران دی
 مگر بیا هم زه روان یم
 معرکه دَ محبت کنبی
 پئے خپل خان باندې تاوان یم
 پئے حساب لکه دَ مری
 نه پئے درد نه پئے درمان یم
 هر احساس پئے غور و گون دے
 پئے خپل غر باندې پنبیمان یم

دَ وخت هر گوزار دَ پلک دے
 مگر کلک لکه سندان یم

هغه سپرلے ستا دَ نظر لتیوم
 چې سمه، غر دَ لر او بر لتیوم
 ستا دَ وصال هغه خبر لتیوم
 کله بولان، کله خَبر لتیوم
 دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
 چرته سایه او چرته نمر لتیوم
 ستا دَ کاکل غُتیه مې نَه شوه په لاس
 پسې کَه ترې دَ تور غر لتیوم
 دَ یار دَ مخ دَ سره او سپین په قدر
 تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لتیوم
 تل په دَرک دَ وُرک اشنا دَ کوخې
 دَ یو گدا هسې هر دَر لتیوم
 لا دَ کوم درد بسترگې ورغلی نَه دی
 دَ زره زخمونه برابر لتیوم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
 پسې هر خپل او هر تیر لتیوم

پۛ خپل آب باندي پوره ده
 زما اوبنکه پښتنه ده
 گټه هغه يو درنه ده
 چې پۛ خاي باندي پرته ده
 دَ تا ناز لره کاکل دے
 زما ويار لره شمله ده
 دا دې شوندي هسي رپردي
 که خطا دې بهانه، ده
 ستا پۛ سترگو کښي خلپرېم
 خومره بنکلي تماشه ده
 خو واعظ دَ بنار حاکم دے
 بنه اباده مېکده ده
 شېخ هُم ناست دَ خُم پۛ خنگ کښي
 هُم مې گوت دے، هُم توبه ده
 خۛ بنه شعر دے شيرين ياره!
 هُم غزل هُم ترانه ده

خوک دې زلفې خوک مژگان دی
 پښتانه راباندې گران دی
 په صدف کښې د لېمه دې
 خو گوهر مگر د شان دی
 ستا د سترگو آئینه کښې
 دېر عکسونه خو حېران دی
 اجزا نور هم د بنائست ئې
 خو دوه غوره تر عنوان دی
 چې د بخت په طمع نه دی
 پرې وختونه مهربان دی
 دا بې حسه مړه ځانونه
 څه په درد څه په درمان دی
 روز و شب ئې مخ او زلفې
 په زمان څه په مکان دی

د دې اوبښکو سمندر کښې
 علامې د غټ طوفان دی

دَ یار یاد کَہ زورور دے
 غم ئی لا ترې نازپرور دے
 لرې نہ دہ چہ یار راشی
 کَہ دے لرې دَ زرہ ور دے
 ستا دَ مخ، زلفو پَہ نوم مہ
 ہر شوقدر او اختر دے
 ما حای کرے دَ زرہ کور کنبی
 ستا ہر خیل او ہر تیر دے
 سیے دَ کلی دے و ما تہ
 لہ سہی پردی؛ بہتر دے
 پنبی مہ شلی، سترگی تپی
 را پَہ سر سترے سفر دے
 چیلم مات دے، حجرہ رنگہ
 خوشے بام دے، شار ئی دردے

اباد کرے پَہ یادونو
 شیرین یار دَ زرہ کنہر دے

تل زما دغه دُعا شی
 ستا نظر دې مسیحا شی
 خوا ئې ډکه په هوا شی
 چې ئې طمع له مُلا شی
 زما مینه بس په تا شی
 په سامره او که په غلا شی
 زره په دود د سپلنی دے
 ستا په حُسن به فدا شی
 همدردان په نامه ډېر وی
 خو یو خوک پکښې دوا شی
 چې دې سترگې سمندر شوې
 خان د چا نه به سپوا شی
 خود غرضی د خنګل اور دے
 په خشاک نه په گیا شی

ژوند به ټول تراخه زائل کا
 شیرین یار به مې پخلا شی

کە پە دَم او پە دُعا شی
 نو خپل درد به مې دوا شی
 دا سپېڅلې لېوتتوب مې
 هم همراه هم راهنما شی
 چې زما له سترگو پریوځی
 دا گوهر دې واړه ستا شی
 پە وعده د مخ او زلفو
 هم سبا شی هم بېگا شی
 یار مې هله پښتون بولی
 کە پښتنې له مې راشی
 وفادار کە جفاکار دے
 خو بس دا چې یار زما شی
 د زړه حال به مې څرگند کا
 کە دا سترگې مې گویا شی

دې خپلونو دې تپو کښې
 شیرین یار به یو پېدا شی

اضطراب او د سکون خبرې کېږي
 د وصال او د بېلتون خبرې کېږي
 يا د زلفو د شبخون خبرې کېږي
 يا د سترگو د افسون خبرې کېږي
 د يارانو د تړون خبرې کېږي
 د پښتو او د پښتون خبرې کېږي
 خان لۀ خانه شی بېرون خبرې کېږي
 په درون د زړه چاودون خبرې کېږي
 هره ژبه باندې ستا د مخ سرخی شی
 چې زما د ځيگرخون خبرې کېږي
 په بېديا او ابادۍ کېږي تر يارانو
 د لېلا او د مجنون خبرې کېږي
 هر بېگا لره دستور وی د پښو لاندې
 هر سبا د بل قانون خبرې کېږي

شیرین یار دې "نن" زړه ور دے مرکې ته
 ولې دا که د "پرون" خبرې کېږي

دَ مهتاب هسې رڼا دے دے زما یار
لکه آب غُنډې صفا دے دے زما یار

چې یو درد دے، یو دوا دے زما یار
هُم قاتل هُم مسیحا دے دے زما یار

لکه سپورے مې همرا دے دے زما یار
تل زما په اقتدا دے دے زما یار

دغه هومره مې تر خوا دے دے زما یار
هُم مې تن دے دے هُم مې سا دے دے زما یار

هغه رون چې په وینا دے دے زما یار
سپین په زره بانډې رښتیا دے دے زما یار

هم کلام او هم نوا دے دے زما یار
شیرین یاره! بنه پخلا دے دے زما یار

لکه گُل ئې نَزاکت دے
 لکه سروې ئې قامت دے
 بنه ئې وږم، بنه ئې شکل
 چې هُم گُل دے هُم نگهت دے
 خط او خال دَ مخ ابرو ئې
 اطاعت، هُم بغاوت دے
 زما روح دے زما خان دے
 هُم مفهوم، هُم عبارت دے
 يو مستی ده، يو حیا ده
 هُم شراب او هُم حرمت دے
 سربکف گُل دَ لاله دے
 مرگ دَ ژوند ئې هُم ساعت دے
 دغه هسې دُردانې ته
 دَ سرونو خه قیمت دے

خیالی یار مې شیرین یاره!
 مجموعه دَ هر صفت دے

دا يو خه رنگ له نگار دے
 چې مي يار دے که اغيار دے
 بنه دا ستا د زلفو تار دے
 انتشار دے، هم قرار دے
 دا خو اوبنکي پبنتني دي
 بنه معيار دے، که مقدار دے
 قافله د ژوند روانه
 مگر خلاص ني اوس مهار دے
 زما زره يو سپلني دے
 د تا حسن سور انگار دے
 په مونږ ووري تندرونه
 خلق وايي نوبهار دے

شيرين يار پسي کتلي
 ما هر در او هر ديار دے

شرک دَ زلفو کنبی فنا شم
 رپ دَ سترگو کنبی پیدا شم
 لکه اوبنکه په معنا شم
 چې دا هومره بی نوا شم
 خدای مې نه کا دَ تا فکر
 سور په اَس چې دَ هوا شم
 خدای مې نه کا دَ تا عهد
 چې قیامت باندې ایفا شم
 خدای مې نه کا دَ تا زلفی
 تسنی و سنی بی بنکلا شم
 خدای مې نه کا دَ تا سترگی
 چې ساعت ساعت اشنا شم
 یو مې خان دے یو ئی سپورے
 نور دَ چا په اقتدا شم؟

خپل کاله وی شیرین یاره!
 یار ته سترگو کنبی گویا شم

کٔ بنائست کبني غبريت ؤ
 خو بيا مينه کبني غبرت ؤ
 دربغه! خٔ خو محبت ؤ
 يا بدل کبني قوميت ؤ
 اطاعت کٔ بغاوت ؤ
 ستا پٔ مخ دي عبارت ؤ
 ستا دَ سترگو مَبخانو نه
 هر زيړٔ مازيگر ست ؤ
 دَ خو اوبنکو ملغلرو
 لږ دَ چا خٔخه قيمت ؤ
 خٔ به غم دَ هسې رنځ وو
 ستا عادت دَ عيادت ؤ
 زما مينه، ستا پٔ حُسن
 اباد کلٔ او محلت ؤ

مَل چي نه شي ژوند دَ فکر
 شيرين ياره! بيا قيامت ؤ

ما زده - چي زما شام او سحر تله
 تا زده - په کوم بام او په کوم در تله
 ما زده - چي مي زړه په يو نظر تله
 تا زده - په خه چل او خه هنر تله
 خنگ نه زما خنگه ناز پرور تله
 بيا په خه خبره مرور تله
 ستا په مخ او زلفو چي دعوه لرم
 ما نه پرې کابل او پېښور تله
 ستا د اوږدو زلفو په تار شومې دے
 فکر مي له ما په لوي سفر تله
 بيا د بانو خنډ کښې راته ست هسې
 بيا مي غېږ په غېږه لر او بر تله
 غم دے؛ د بي کسه کوڅه ووپني
 خدائي شته! که په خوا د زورور تله

کله په دا زړه مو زړه وهله دے
 چرته له دې گتو مو دلبر تله

لپوتتوب کٔ مې شُهره شو
 ستا دَ حُسن حواله شو
 دا سپېخلے تفکر مې
 خپل نظر لره ډيوه شو
 دَ مرام پٔ خوشې لار مې
 دَ حان سپورے بدرگه شو
 هر احساس مې خنک پٔ خنک دے
 هر يو فکر راسره شو
 پښه نېولے مازيگر مې
 دَ خپل مرگ پٔ تماشه شو
 لپوتتوب مې ابدالی دے
 ستا غرور کٔ مرهتپه شو

شیرین یار دې بلا سترے
 پٔ سر خنه سنباله شو

خہ بہ پاتی دَ زرہ دم وی
 چہ ہر غم راتہ راسم وی
 ہر مٹن پہ زرہ گرم وی
 داغ دَ مینہ پپر پنہم وی
 چہ دَ زلفو روش دا دے
 نو بانہ بہ ئی کوم سم وی
 ورخ - واعظ زما ہمراز وی
 شپہ - ساقی زما ہمدم وی
 ور راپوری دَ توبہ وی
 دَ خمار خمونہ خم وی
 ستا نظر بہ تا پہ دک کا
 زما سترگو کنبہ کئ ضم وی
 ہم لارنود ہم لاروے یم
 خپل مہ پل او خپل قدم وی

شیرین یارہ! خہ وطن دے؟
 پہ بنہ کرہ ہم سرے گرم وی

هغه سترگو و ته بيا سترگي پء لار يم
پنبه نيولء مازيگر يم انتظار يم

داسي ڪله ناويسا او نااتبار يم
ياره! ڊپرہ غريبي ده ڪڪه خوار يم

لاس مي ڊڪ پء رنو اوبنڪو، صفا مينه
چي راغله ستا د حُسن پء بازار يم

پء مسڪا لڪه ڪلي چي شونڊي سپري
گرهوان خيرِي د سحر هسي تار تار يم

ڊڪي سترگي سمندر يو د مستي دء
پڪبني ڊوب سره د خود او د اختيار يم

خط او خال، لب او رُخسار ئي پء لاس راغله
شيرين ياره! اوس همه بهار بهار يم

دَ یارانو محفل خور دے
 دَ سین غارِی ماہنام سپور دے
 شو پے ما ئی پورِی تور دے
 خو لہ زلفو مہ زرہ تور دے
 دغہ غم دَ کلی کور دے
 گنہِ خلاص مہ دَ زرہ زور دے
 غم دَ یار او دَ دیار مہ
 دَ ژوندون پے اوہو سور دے
 پے دم خم دَ ژوند بہ خہ وی
 چہ ئی تل لہ بلہ پور دے
 شوک مہن دہ سنگسار پری
 پے کوخہ کنبہ دہ بیا شور دے
 یار بپگا لہ خری سپری
 فکر اوس نہ مہ شب کور دے

اور دَ ہجر شیرین یارہ!
 لکھد لے کور پے کور دے

ڇو مٿين ديٰ فرزانہ دے
 ستا پءِ عشق کنبی دیوانہ دے
 ستا نظر چيٰ مستانہ دے
 هر انداز ميٰ رندانہ دے
 ڇوڪ ديٰ ناست پءِ استانہ دے
 ڇوڪ ديٰ مست پءِ مبخانہ دے
 هر ارمان ميٰ صحرا گله
 دَ هر جبر نبنانہ دے
 هر يو خيال ميٰ ترميٰ ترميٰ
 هر يو خال دانه دانه دے
 ستا پءِ سترگو کنبی جانانہ!
 وينم عڪس ميٰ جانانہ دے

شيرين يار وَ تہ آشنا ييٰ
 حَبَف! چيٰ تا تہ بپگانہ دے

اور ئی پای نہ تر سر واخست
 گلستان می؛ نظر واخست
 هر سحر مو د صبا نه
 د گلونو خبر واخست
 یوسف مخی اشنا راغی
 سترگو بیتره نظر واخست
 ککی تورې سور خمار کنبی
 لاله داغ په تپیر واخست
 پنبتنه اوبنکه وه توی شوه
 آب ترې در او گوهر واخست
 تا که زلفی بادولے
 چا به خه له عنبر واخست

هېخ پرواز د بلندی وو
 وخته! تا می وزر واخست

غم پڻه زړه ڪه د جانان شته
فکر هم يو د دوران شته

پڻه دي للمو، غارو، پيڻڪو
لاه گلي د خپل شان شته

هر سپرلي ته تر لمني
كلڪه غٽه د خزان شته

بلبلان ئي سر شندل ڪا
لا حرمت د گلستان شته

بينجاري د سپرلي خه ڪا
د بنڪلا ئي ڊپر سامان شته

ستا د سترگو سمندر ڪنبي
وينم هسي يو طوفان شته

ستا دَ شونډو پۀ مُسکا کښې
هر يو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خيال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې له ما يوره
ښه ده ستا هم يو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې توې کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هم زړۀ نه مې "زړه لوی کړۀ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

دَ ملت پَه اُفق ستورے دَ سبا یم
مرگ دَ لتهی اوبدې شپې لره پېدا یم

”روز و شب“ دَ لر او بر مې ”یکه خار“ کا
پَه قربان قربان دَ هغو همنا یم

خپل تهر دَ وخت گوزار و ته مخ نه کا
زه دَ هغه مجنونانو نه جدا یم

که پَه گُتو کنبې مې زر، متو کنبې زور وی
لوی حقدار دَ اوسنی وخت دَ لېلا یم

پَه حرمت چې دَ گلشن ئې خان فدا کره
زه دَ هغه بلبانو پَه ثنا یم

قومیت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پَه تنگ دَ خپل اشنا ترلے ملا یم

تضمین پء شعر د رحمان بابا

شعر پء ژړا مې د خپل یار دیدن حاصل کړه
د شبنم پء خپر د گل سره یکتا یم

درسته شپه لکه د پرځې پء ژړا یم
بیا سحر ځکه د گل پء مخ خلا یم

داسې مه گڼه؛ چې څنگ کښې به د چا یم
گڼې زه له خپله خانه څنگ جدا یم

نه څه پوی دې پء سبا او نه بېگا یم
بیا هم بنه دې له وعدې یم چې گویا یم

اورکی غنډې له خپل وجود رڼا یم
هم پء خپله لارو هم راهنما یم

معرکه د محبت کښې پء ویسا یم
پء رینې رینې خادر ترلے ملا یم

دا زما دَ پاڪي وينې تقدس دے
په هر حال کبسي چي دي ستايم، وايم، ستايم

دا زما دَ لهوني ميني جذبه ده
چي قضا لره مې بيائي؛ هُم رضا يم

دا زما دَ پښتني فکر غېرت دے
سر دَ دار باندي تپه يم په نخا يم

تفکر مي څنگ په څنگ دے تر احساسه
له خپل خانه څخه درد او همدوا يم

هغه ته يې؛ کور و کر په لر او بر يې
دغه زه يم؛ چي په ارض نه په سما يم

دَ نظر دَ پېمانې معيار دي هومره!
په دا يو ساعت اعلا يم، هم ادنا يم

ستا دَ سترگو بحر خو په انتشار دے
زه هُم عکس غندي له خانه مي سېوا يم

دَ گُل شونډې تخنومه بوی ترې نغارم
په گُلشن باندې ورگډ باد د سبا يم

د "رحمان" او د "خوشحال" سايې تکبير کړه
مقتديانو کښې يو زه مگر شنوا يم

د مرام په خوشې لاره مې دا يون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

دَ مرام پء خوشې لاره يک تنها تلو
 داسې تل هم بې همرا او بې امسا تلو
 دا هم بنه ده چې مو سورے د خان مل وو
 مونږ قائل د پرمختگ کله پء شا تلو؟
 د بلا کومى ته خه وى د چا فهم
 چې د فکر پء جلب کښې به بيا بيا تلو
 کوم جواز د گيلې نه وو؛ وخت او بخت نه
 مونږه خپله مگر خلې ته د قضا تلو
 مونږ د مينې لپونو له بنائېدل دا
 چې مقتل ته دې پء ناز او پء خدا تلو
 چې ليلا د وخت؛ اُلفت پء زر او زور کره
 د مجنون غنډې بيا کله پء بېديا تلو

وحشتونه گورېدل به شيرين ياره!
 خو پء سترگو د شعور خنې رڼا تلو

خپل نظر لره رڼا يم
خپل پرهر لره دوا يم

زه هم غږ يو د جرس خو
غوږ د مړو له پيدا يم

خوک مې خه له زړه چاودون زده
لکه گل چې په خدا يم

سر د دار باندي هم ياره!
په تپه يم په نخا يم

ته غټې هسې خورپرې
زه وږمه يو د صبا يم

ته د گل غندي خندپرې
زه بلبل يو په ثنا يم

ستا دَ مینې بنه جذبه ده
په قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
ته زما یې او زه ستا یم

خوړې زلفې دې خړې کا
زه تر خو به په سودا یم

په دا هومره بې قدری کښې
لکه پرڅه په ژړا یم

ډېر که ما ته په دغا یې
تل هم تا ته په دعا یم

له پخوا دې خوا په خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

د پښتو خاورې روزلې
شیرین یاره! ټول وفا یم

خود وتلے لے شعور یم
چې درغلے پے دستور یم

دَ بائے لے حَمبا زده کره
سر تر پایه ولې چور یم

پے یوه مُسکا رغېرم
هغه مرگی حال رنخور یم

خار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پے جهان کنبې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دَ مے
پے دا اوبنکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتے پېرزو کری
دوب سرود او پے سرور یم

خو دا اوبنکه مي سره ده
 په بارخو خو دي خوله ده
 اوس د زلفو په هر تار کښې
 ستړي فکر له جوته ده
 خوب او خيال کښې سکون چرته
 چې ئې زړه کښې هنگامه ده
 سر دي نه وي خو دستار وي
 زمونږ دغه الميه ده
 د جرس په غږ شه پورته
 گڼې تلونې قافله ده
 ستا د نوم په تور مي وژني
 قضيه خو بهانه ده
 څه! مُنصف د بنار ته وايه!
 بيا د وخت هم فېصله ده

شيرين يار ترې څه جار ووځي
 د يار مينه يو نشه ده

لڪه دَ پرڇي ورپدلے نه شي
دَ گل رخسار ته رسپدلے نه شي

يو شل احساس ئي پارپدلے نه شي
اوده جذبہ ئي رقبدلے نه شي

زۀ يو وڙمه یم دَ صبا، الوحم
تہ ئي نگهت؛ خو گدپدلے نه شي

دا دَ هجران لہ تاوه خنگه ڙاڙي؟
پہ خپلو اوبنڪو لامپدلے نه شي

نن خو دي ڊڪي سترگي سرې ولپدي
حيف دے! چي اوس هم گرمپدلے نه شي

پام پسرليه! چي تڪليف ونه ڪري
پہ سمه، غر چي غورپدلے نه شي

نَه پَه ما او نَه پَه تا يم
دَ ربنتياءُ همناو يم

خان، جهان و ته پَه شا يم
ستا دَ مخ پَه تماشا يم

مخ اجل ته له پخوا يم
چي مدام ترله ملا يم

پَه هغه به دي منل وي
چي دَ خه سره اشنا يم

دَ دربار له سوري لري
دَ معروض خخه گويا يم

هره اوبنکه مي ډيوه شي
خکه شپه کبني پَه ژړا يم

دَ صحرا دَ هر يو گُل سورے دَ سر شی
 درېغه! سور که دومره لوی مې دَ خادر شی
 راپېدا دې هسې بيا شام او سحر شی
 همونو چې مې کابل او پېښور شی
 بلبلان به دَ گُلشن مې سيالی وکا
 له دې سوزه دَ شپون که مې خبر شی
 دَ جهان سيالی په خای ده دَ سيالانو
 خدای دې نه کا خوک له غمه کور و کر شی
 شهابی نسترگو ته وړاندې کره لاسونه
 نه چې جوړ دَ زړه له کوره مې کنډر شی
 کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راوړے
 يو ساعت کښې باڼه برند بل کښې اوتر شی
 دَ خیا نه دَ اسمان ستوری مخ پت کا
 چې سحر ئې ستا دَ مخ په خا! نظر شی

شیرین یار به ئې تل زلفو ته په تار وی
 خه په دا که دَ بلا تر کومی ور شی

دَ اغيار لره اغيار يه
 دَ يارانو سره يار يه
 کله عقل ته په لار يه
 کله زړه سره همکار يه
 ډيوه بله کا دَ اوښکو
 په شپه زلفو ته بېدار يه
 که ئې گل دَ څڼو نه شي
 خبر دے خال ئې دَ رخسار يه
 نور که لاس دې نه بر کېږي
 نو بس بڼه لره اظهار يه
 دَ رڼا په طلب گرځه
 دَ تيارو څخه کنار يه
 په تکل دَ خپل مرام دې
 لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينگار فکر دې وړے
 په ملا تر دَ شيرين يار يه

دَ غل نوم دلتہ سرکار دے
 چہی مُنصف ئی طرف دار دے
 مرگ دَ گُل ورتہ خہ کار دے
 چہی مالیار ئی صلاکار دے
 وینو زوو باندی پایی
 محافظ مگر خون خوار دے
 خپلہ مینہ ما تہ اور دہ
 خپل بنائست تا تہ انگار دے
 ضمیر ہُم دلہی خرخہپی
 ستا دَ بنار گرم بازار دے
 پہ خپل سوری اوس ویرپرہم
 ہر سرے دَ وخت پہ خار دے
 ستا لہ کلی کدہ وڑے
 ستا یو یاد مہی "یارِ غار" دے

ستا پہ تنگ باندی بہ وُمری
 ستا یو داسی شیرین یار دے

خوند دَ مازیگر او سحر چرتہ دے
 ستا دَ مخ او سترگو اثر چرتہ دے
 لارې دَ بانہ؛ خوکی دې پُخې شوې
 داسې مې اوس سود دَ تیر چرتہ دے
 ستا دَ زلفو ول نہ چې خان اوباسو
 مونږ خخه دا چل او هنر چرتہ دے
 غُخ مې دَ احساس دَ زرگی سر خو دے
 ستا دَ خوږ دَ سترگو نظر چرتہ دے
 رابه شی قاصد دغه به هُم وُشی
 مونږ له پۀ زړۀ پورې "خبر" چرتہ دے
 سپینو ئې له توره خلا وُمونده
 خال زما له خیاله بهر چرتہ دے
 مخ چې پۀ تورتم کنبې دَ شپې وُوینی
 دا اهلِ نظر دَ دهر چرتہ دے

ډېر تراخۀ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
 دے له شیرین یاره خبر چرتہ دے

دې انصاف ستا د "قانون ته"
 چي ساتون وايي شبخون ته
 ورځ دې ضم کړله په شپه کبسي
 تا جدت ورکړه بدلون ته
 د درد څرېکه ده خورېږي
 د زړگي نه مې لرمون ته
 خپلې سرې سترگې دې کسه
 يا مې گوره زړه گلگون ته
 غم د تا که مې لږ پرېږدي
 زړه مې ډېر کېږي ژوندون ته
 د سبا احوال به راوړي
 "نن" دې ولېږه "پرون" ته
 انتها د تغافل دې
 لاره جوړه کا پاڅون ته

ما نه ياد به دې يونه سي
 زور به وښاييم بېلتون ته

چي کاته دې هومره نور شي
 زر ده سر به مې دا پور شي
 ترمې اوبنکې نو هم بنې دی
 د زړه زخم به تکور شي
 خو چي خواله مې را نه شي
 خه به مې د بېلتون اور شي
 په لوگي لوگي ماحول کبني
 بنکلي سپين مخونه تور شي
 د لوگو دکې کولې
 سپين محل ته دې پېغور شي
 د دنيا په ميو مسته!
 وايه! جام که دې نسکور شي
 دا د زړه قيصه اورده ده
 خو نه سا او لږ په کور شي

خدای دې نه کا شیرین یاره!
 شوق ته خلاص مې د زړه زور شي

ستا دَ وعدې غُندي اوپره خبره
 خدای دې زما نَه کا کچه خبره
 په زړه مودو نه وه پرته خبره
 مگر چې خلی ته نَه راتله خبره
 زړه به دې غت وی؛ خو د تینګې نَه وو
 گنې د "خلې" وه یو ذره خبره
 د نوي وخت د تقاضې په خاطر
 باید چې یاده شی زړه خبره
 زړه به مې ډک وو؛ چې د سترګونه مې
 لکه د اوبنګې خڅېده خبره
 باد د نسیم ته زلفې خپله نیسې
 تور ئې په ما چې؛ شوه شهره خبره
 پرې ته مې ونه وپېل وړه خبره
 خفه شوې دومره په وړه خبره

بیا شیرین یار له خدایه څه غواړی نور
 چې کوته یار هم کړی گره خبره

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چپه خله وعده دې اوس گویا کړه

ما دَ زړه زخمونه وُ سپړل سحر ته
ته اوس شونډې دَ صبا په وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې په سر واخست
خان پسې مې دَ دنیا هره بلا کړه

دَ زړه لوبڼې چې شی مات کله رغېږي
خه! بدل مې دَ ویسا چرته پېدا کړه

دَ هر در او دَ دیوار وَ مونږ ته سترگې
پت په خوب دَ پېشمنی کښې دې زړه راکړه

شیرین یار دې هم اسیر دَ گورو زلفو
مخ روڼی ورته منسوب دَ یو بېگا کړه

بهانه کٔ دې پخه شی
 نو وعده به دې کچه شی
 اور دې پورې په شمله شی
 چې گړپوان دې پرې بڙه شی
 تخیل به له ما زده شی
 کٔ خو ورځې راسره شی
 د جفا انتها څه کا
 حوصله چې پښتنه شی
 اوپره سترگو ته دې وایه!
 داسې کله یارانه شی؟
 یاد دې غلے غلے راشی
 شپه چې دمه شی پخه شی
 جنگ کښې سترگې مخامخ کا
 چې خپل عکس خو مې پره شی

اسوېلو و ته مې خاندۀ!
 د چا خوا خو به سره شی

ما دې ڪاڪل هسي تار تار وُلیده
 تا مې په خاورو ڪنبي دستار وُلیده
 نه دې ما اوبنکه ڪنبي تينگار وُلیده
 نه مې تا سترگو ڪنبي قرار وُلیده
 هېخ ده يو اوبنکي ته مايه دَ حُسن
 چا؟ دَ دې بحر انتشار وُلیده
 اخلي مې غبر دَ پلوشو ڪنبي نظر
 ما په شفقت هُم جفاڪار وُلیده
 اوس به تپه دَ خپلواکي مې آوري
 ما دې رسي او سر دَ دار وُلیده
 ڊپره چرچه ده دَ ساقی دَ ميو
 دَ وخت واعظ مو پسي خوار وُلیده

په پښتنه لَپلا ئي زبرے وُکري
 چا که يو هغه شيرين يار وُلیده

چې لہ وخته ناخبر یې
دومره ولې زورور یې

نہ پۀ سمه، نہ پۀ غر یې
دغه هسې کور او کر یې

کۀ پۀ خوب ئې وصل مومی
گنہ بیا هُم بختور یې

خۀ سبا دے، خۀ بېگا دے
نہ احواله بنۀ خبر یې

خلۀ پۀ خیال کنسې هُم کۀ درکا
پۀ بدل دَ زرۀ کنسې سر یې

بیا خۀ غم دے شیرین یاره!
کۀ خپل عصر ته "هم سر" یې

ستا دَ کلي بنه احوال دے
 چي زوال پکني کمال دے
 هر شبخون پکني ساتون شي
 چي بدلون په خو اشکال دے
 مالي يار دَ دوه دارو
 باغ دَ نوم پوري سنبال دے
 هر يو گل ته پيداوخت کني
 دَ خپل قتل استقبال دے
 ملا مست په مئيو گرخی
 هير ئي واره قيل و قال دے
 ماتونکي دَ هر لوبني
 په دا خان خپله کلال دے
 غم هم دهر دَ هغه ژوي
 چي دَ مري په مثال دے

ستا وعده له مرگه تيره
 شيرين يار مگر اتال دے

ستا هغه نظر به وی
نور نه دک سحر به وی

بیا دې مخ او سترگو کنبې
رنگ به وی اثر به وی

زلفې چې بادېری دې
بوی د گل اوتر به وی

ستا لېونے زړه په تا
هسې زورور به وی

زړه لکه ماشوم زما
لا خه ناخبر به وی

شپې به د شوقدر وی
ورخې د اختر به وی

ما پء خوب كنبې ستا د وصل امكان وُلید
 گنه چا پء دا زمان كنبې مكان وُلید
 خنگ عدم مې خپل وجود ته حېران وُلید
 چې دا ستا د سترگو تور كنبې مې خان وُلید
 د سيالاتو د سيالى مې ارمان وُلید
 لكه گل مې پء صحرا كنبې خندان وُلید
 د خپل مخ لء اباديه دې زړه لوى شى
 بارې تا كه مې د اوبنكو باران وُلید
 د مگس او د گرگس خوارى شوې پېنبې
 ما بورا او عندليب پء فغان وُلید
 دم، قدم لره مې هم خپله اختيار كا
 د زړه كور كنبې مې يو هغه مهمان وُلید
 اوس د زړه د آب و تاب قدر پء چا دے
 چې ستا نور ئې د حرم پء دالان وُلید

شيرين يار دې چې د پت پء ډېرى ناست دے
 ما د دهر پء يارانو كنبې خان وُلید

"روز و شب" به دې بيان كړم
 "مخ او زلف" به دې عيان كړم
 خان د تا كۀ تا د خان كړم
 ډېرې مينې دې حيران كړم
 ورك په ذات كښې دې زۀ دومره
 اوس په تا د خان گمان كړم
 "زۀ" چې ورك شې پاتې ته شې
 دغه سوال به دې آسان كړم
 آب د اوبښكې زيات له حسنه
 نور به خۀ قدر، سامان كړم
 دا بازار د دُنياگۍ دے
 زۀ په خان ئې هم ارزان كړم

د نېټو په تسلسل كښې
 ډېر دې خان ته بې زبان كړم

زه به خه وينمه چرې د چا سترگې
 داچې کسو کښې مې عکس دی د تا سترگې
 يو مې روڼې په وحشت د بېگا سترگې
 بل مې پتې په بې نوره سبا سترگې
 تيرې کله؟ ترې په نوم د رڼا آخلم
 راغې وخت؛ خکه اوباسی له ما سترگې
 د يارانو د ياری مې خه روداد دے
 نا اشنا کرې يوې پېښې؛ اشنا سترگې
 غم د هجر مې د زړه په خونه پرېوت
 زما اوچې شوې په ډېره ژړا سترگې
 چې د زلفو په سایه د خوب هوس وی
 خوک ئې خه وینی په خنګ د بلا سترگې
 په سينه کښې مې ښکاله د زړګی نشته
 خنګ حیا کښې اموخته شوې په غلا سترگې

چاپېريال که د غرض په ډورو خړ دے
 شیرين ياره! خو د زړه مې رڼا سترگې

لار کنبی دَ مقتل کَه اودر پدلے یم
خَه به تر مرامه رسپدلے یم

ستا پَه گُل رخسار چي خلدلے یم
تل لکه دَ پرخی ژرپدلے یم

ستا چي دَ کاکل خری سمسوره ده
دا لکه سپرلے زَه غورپدلے یم

ستا دَ ژوند فضا چي معطره ده
دا لکه نگهت زَه رقصدلے یم

شپي ته دَ سبا دَ ستوری خُل وینم
کله دَ وحشت نه بورپدلے یم

داسي کوم جرس تیر وهلے شی
زَه لکه پاخون ته غرپدلے یم

دَ خزان دَ آمد گُوکي پَه بهار کڙي
 دَ چمن دَ بُلبلانو زږه آزار کڙي
 دَ کمال دَ انتها پَه سر زوال دے
 خو به گرم دې دَ جبر دا بازار کڙي
 ډېر ياران دَ تا مريان دې بڼه خبر يم
 نشته دا چې کله ما به ورکښي شمار کڙي
 هر مزدور زما دَ بنار بلا مجبور دے
 اوږدے، تگه آس به خلاص څه پَه کارزار کڙي
 څه! تپه دَ خپلواکي مې لا خوږه شوه
 اوس به څه دې دا قفس او سر دَ دار کڙي
 دَ سبا دَ ستوري ځل به دې زږه بل کا
 اے! چې ناز پَه تسلسل دَ شبِ تار کڙي

لېونې سپېلنې گږڅه اوس کوڅو کښي
 که پيدا پکښي يو هاغه شيرين يار کڙي

۲۰۰۵-۵-۲۷

د مرگ کوټه، کوټ لکهپت جبل-

عام و خاص و ته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څه له لاسه ورکړې
ترسايې خپلې محروم شوم

مینه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتیوری له زانو غواړم
په لوی والی کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستی ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غلېږم
ستا دَ خلې هسې که اوم شوم

چي فنا مي له نظر شوي
 داسي ورک په کوم "نظر" شوي
 که په "زه" دي زورور شوي
 بيا منم چي معتبر شوي
 څنگه څنگ کښي مي راتول وي
 خو چي لاري کور و کر شوي
 په گوگل کښي مي زړه رپردي
 ياره څه د ژمي نمر شوي
 زه به اوبڼکي نه زړه لوي کړم
 ته که خال نه لاس په سر شوي
 زه هر پير به د نگهت يم
 ته که نور نه ډک سحر شوي
 زه به هغسي دلدار شم
 ته که هغه رنگ دلبر شوي

له همکارو څخه لاري
 د خام خيالو همسفر شوي

خومره چي حبرانه ده
 هومره سرگردانه ده
 راخو شه! محفل وته
 خه قيصه روانه ده
 بيا ساقی بي پامه شوې
 دا خبره گرانه ده
 وژنی مې خو سترگو کښې
 ډېره خان اسانه ده
 اوس شوه کورينه د زړه
 ما چي وي؛ مهمانه ده
 دا پښتنه اوښکه ده
 ما ته بلا "گرانه" ده
 لا ئې سبتم زور وکړه
 ما به وي؛ ستومانه ده

خه زده؟ شيرين ياره! چي
 روغه ئې، كه ورانه ده

پت پالم، وفا کؤم
 سود دَ زِرْهَ پَه تا کؤم
 دا خو دې پَه ننگ اولار
 مینه به دې بیا کؤم
 راغلم دې کوخې وته
 زه لتيون زما کؤم
 زِرْهَ مې چې زما نه شو
 اوس ويسا پَه چا کؤم
 نور له سحر خه وایم
 لا خو به خدا کؤم
 ستا پَه زلفو دم يمه
 دار خه دَ بلا کؤم
 زه دې ستا دوا شمه
 تل دغه دُعا کؤم

خار دَ زلفو تور نه دې
 اوس دَ خه پروا کؤم

خو لکه پخوا ننه شي
 لا به مې همخوا ننه شي
 خو چې مې همرا ننه شي
 هومره به اشنا ننه شي
 شه گيله د بله ده
 خپله خپل خبر خوا ننه شي
 دا هغه ماننام دے خو
 ته به هسې را ننه شي
 گوره! زما سترگو ته
 بل خوا به پېدا ننه شي
 اوبنکې پښتنې کسه!
 اوس به هم پخلا ننه شي؟
 زړه دې پرې پېرلے دے
 خلې نه دې پشا ننه شي

دا د شیرین یار کلے
 دلته کښې افشا ننه شي

هره کريکه به اذان کرم
 گوره شپه به په لپزان کرم
 شوق د عشق به مې د شان کرم
 هر خواهش به پرې قربان کرم
 ترمه اوبنکه چې بهير شي
 تغافل به دې حېران کرم
 خم ماضی وته مې گرخم
 بنپه نيولې چې دوران کرم
 ته خواره ايله لبان کړې
 زه ريښې ريښې گړپوان کرم
 همناو شه په محفل کښې
 چې په چغه "يا قربان" کرم
 د پخوا لکه خو راشه
 چې د زړه په ملک دې "خان" کرم

د کاکل ملک ئې تسخير دے
 خو که خان هغه افغان کرم

کە دې زرە دَ التفات شی
 بیا مې خیال دَملاقات شی
 گرم مې صبر مگر نە دے
 خو دا جبر دې لږ زیات شی
 دَ رُخسار سُرخى کە دا وی
 دَ یاقوت بازار به مات شی
 پە شین خال به دې وانخلم
 زمرد کە دَ سَوَات شی
 دا جذبە دَ لپوتتوب وی
 لکه غر غرور چې مات شی
 دا مُهم ابراهیمی دے
 مات به لات او هر منات شی
 زە لهُ تا چې. مینه غوارم
 لکه تږے چې فِرات شی

 لهُ دیاره پسې وُرک شه
 شیرین یار چې درته یات شی

ستا اوربل چي ڪرڻ زما نه دومره خور زړه
 ما پيدا د زړه پڻ زور ڪرڻ هومره نور زړه
 د نظر پڻ پلوشو مڻ ڪرڻ ٽڪور زړه
 ستا دوا ته مڻ مائل ڪرڻ ڊپر پڻ زور زړه
 نور دڻ لاس د بيلتون نبوه؛ زغم تمام دڻ
 سوزوي به راله خو داسي پڻ اور زړه
 ستا د زلفو سياهي چي به لا ڇڻ وي
 چي دڻ سپينو انگو ڪرڻ راله تور زړه
 د جفا پرده پڻ جبر باندڻ شو ڪرڻ
 دا چي وگنڊڻ مڻ خله نو ڪاندي شور زړه
 د بلا لڻ سوري ڪله؛ مڻ وسواس دڻ
 مگر نه وي ڪله ڪله مڻ پڻ ڪور زړه
 د حالاتو پڻ تورتم ڪنڻي نبغ پڻ لار ڇي
 سترڻ سترڻ ڪڻ دڻ؛ نه دڻ لاشب ڪور زړه

زړه به ڇڻ پڻ ڪوم پراو ڪنڻي هغه در ڪا
 چا چي ڪرڻ ژوند مدام لڻ بل پڻ پور زړه

خلی نه زما ئی خو اوبنکلی نه ده
 داغلی ژبه هومره غلی نه ده
 ما په اسره جذبه وژلی نه ده
 ستا په خادر می ملا ترلی نه ده
 په سر د دار د رسی ول می گواه
 ما دې په سر سودا منلی نه ده
 حکه می کسی په نشتر اوباسی
 ما پلوشه د نور غندلی نه ده
 ورکړه اوس اوبنکې ته می غېږ د بانو
 په عمر ټول چرته درغلی نه ده
 لا به قلم خوکه تېره گرځوم
 لاس ته راغلی خو "اوبنکلی" نه ده

ستا شیرین یار به په تا دروند و مې مگر
 دا زمانه د ټول او تلی نه ده

هله ما ته به همکار شي
 چي خاوند د خپل اختيار شي
 د حالاتو گرفت هېڅ دے
 خو که خلاص له خپل حصار شي
 د ادراک په نيلي سور شه
 چي زمان ته په رفتار شي
 خپل مرام به دې بنسپې ښکل کا
 که روان زما په لار شي
 آواره فکر مې خپل کره
 چي په بحر و بر آوار شي
 پسرله د خيال مې پور کره
 چي آباد لکه گلزار شي

ما د درد کريکه مې بانگ کره
 بايد! اوس خو چي بيدار شي

شوک چي لولپه نه شي
 خوا خو دي سره نه شي
 خومره نظر سپک دي کره
 نور له دي بنه نه شي
 خو نه شي محروم، مظلوم
 عدل به ئي زده نه شي
 گمه د حرص چي ده
 چري به پوره نه شي
 لا مي نظر سترے کره
 ستا به هم دمه نه شي
 جوړ دے د بنکلا وقار
 سترگي دي اوپره نه شي
 سم د هرکلي سره
 گوره! "مخه بنه" نه شي

خارا له پښتنی ستر
 خوب کښي هم بنکاره نه شي

تہ زما فکر او خیال زده
 زہ دې هُم زلفې او خال زده
 زہ منلے د اقدار یم
 تہ د سترگو مې هر سوال زده
 سیاہ خال نه دې معلوم کا
 د هر سوی زرگی حال زده
 ما چې سر د مینې تار کره
 کاش! که تا د وصل تال زده
 دا چې! لوبیے د زره مات شی
 رغاوے ئې کوم کلال زده
 وُلې رنگ دې هسې تبنستی
 دلې خلق ټول احوال زده

د ارمان خله به خه کرم
 رسم، شوک؟ د شال، مشال زده

ما نه مې نظر دے ورک
 تا نه دې اثر دے ورک
 څوک له خپل کنډر دے ورک
 چا نه خپل دوتر دے ورک
 دا چنې، کوڅې خوشې
 اوس چې لوی تېر دے ورک
 چرته لوپتیه، پتیه
 چرته کنبې څادر دے ورک
 دلته که دستار ریښې
 هلته مگر سر دے ورک
 مړه ده د دلدار وضع
 ناز هم د دلبر دے ورک

زلفې په کابل فنا
 مخ په پېښور دے ورک

دريغه! يو په زړه مابنام
 ما ته خوږه په خوږه مابنام
 دا تياره تياره مابنام
 بيا سپره سپره مابنام
 نه هسي ډېوي بلې
 نه هغه راتله مابنام
 بيرته لويته نه کا
 داسې بيا د خه مابنام
 تېنتی انتظار نه مې
 دا دې هم لا بڼه مابنام
 ستوری په اسمان خلی
 درومی چپه خوږه مابنام
 زړه ته لکې لو وایم
 هاو! که شی اوده مابنام

ستا د زلفو تور ووته
 شی اوبه اوبه مابنام

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
 زما قیصه دَ محبت قیصه ده
 لِر مې دَ اوبنکو شور ته غوږ و نیوه
 نظم کبني څنگ دَ بغاوت قیصه ده
 دَ شک او یاس له هره ټوکه خالی
 زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
 ستا دَ زلفانو، بانه، خال په نوم مې
 دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
 لاره کوڅه او په حجره ئې گورم
 ورکه دَ تنگ، پت او حرمت قیصه ده
 دَ زلفو تار په آئینه کبني کسي
 خومره اوږده اوس دَ حیرت قیصه ده
 ستا په هر تال کبني انتشار انتشار
 زما هر تار کبني دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو په ژبه
 وگوره خومره دَ حدت قیصه ده

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کبسي موژوندون وے

بنديگي شوه د مريانو
مرگ دن نه په پرون وے

امن او بنکلا

دَ خزان قاصد پَه شا شی
دَ سپرلی قافله راشی

غانتولونه، لاله گلی
پَه دا پُولو، پتو بیا شی

اومه خله غتی موسپری
نگهتونه پَه گپا شی

بوراگان هسپ بنپری
بلبلان سر پَه ثنا شی

دَ وطن دا گُلستان مو
امن امن شی بنکلا شی

ازادی او وطن

دَ وطن نه چرته لری
دَ ظالم صیاد ولقه کنبی
یو مرغی دَ سیالو سیاله
وی راگبره په پنجره کنبی

په فضا کنبی چې سېل وینی
نو الوت دَ وطن غواری
په خپل بن پسې پرېشانه
خپلې جالی پسې ژاری

ازادی که لوی نعمت دے
خپل وطن هم یو جنت دے

اے دریغہ!

چہ پتکے دَ امامت وی
خو شملہ دَ شجاعت وی

دَ مطرب لہ دے ربابہ
یو نغمہ دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لہ دے شپیلیہ!
بیا تپہ دَ حریت وی

وفادار کۛ جفاکار وی
خو یو یار پۛ ہر صورت وی

خیال مے باد تہ دَ وخت وایی
پستنه یو تہر ساعت وی

دا دُعا دَ حَجَرِي (د پَرِي) پَه جَوَر پَدُو وُلِيكَلِي شَوِه

خدايه!

دا اوتاک مې گُلستان هسې ودان کړې
مگر دا چې ئې پَه عمر جاودان کړې

وسيله ئې دَ خُوَر زَرُونُو دَ دَرمان کړې
مرتبہ ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنيت کړې
عماريت دَ ملتونو ورحبَران کړې

دمه خایُ چې دَ بادشاه هُم دَ گدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندي عيان کړې

هر مېلمه او مسافر ته زړه فراخه
برکت ئې دومره زيات د دسترخوان كړې

د جرگو او مركو و احاطو له
يو مركز ئې د همه پښتونستان كړې

خو تيلي مې راتول كړې په خوارو دى
دغه جاله په امان له هر طوفان كړې

خوانی

دَ خوانی پیه حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

بنه ساعت او روغ صورت وی
نو خوانی هم بادشاهی ده

خوشحال خټک

د بادشاه له پیری بنه ده
که خوانی د مصلی ده

رحمان مومند

چې خوانی کنبې تقوادر وی
مرتبہ ئې د ولی ده

دَ وخت لپلا

گتو کنبې زر متیو کنبې زور غواړی بڼه
 په زړه کنبې شور په خله کنبې اور غواړی بڼه
 بنکله محل په رنگ له کور غواړی بڼه
 هر سهولت یو په څلور غواړی بڼه

دا چې قدم د خپل شباب اُخلی
 بڼه جائزه د ژوند د باب اُخلی
 په یو ساعت د ژوند حساب اُخلی
 هر یو خراج په آب و تاب اُخلی

دَ وخت لپلا د مجنونانو نه ده
 دَ بېر سرو نشیانو نه ده

گران مشر اجمل خٲک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستی همه سپرلے هُم
بیا دې خور پۀ لر او بر شه

دَ رنگ رنگ نګھت پرونه
لۀ تور غره تر سپین غر شه

ماښ چغه دَ وحدت کا
ایلم بیړته اوچت سر شه

بولان بیا له ملا ترلے
خېبر هُم بنۀ رابیر شه

پہ لندی او اباسین کبھی
غرُخنگونہ زورور شہ

شی تازہ د گودر غارہ
راژوندے دی مازیگر شہ

پاخی پوک وہی شپیلی ئی
شپونکے بیا پہ تپہ سر شہ

مطربان دی چنگ تر خنگ کا
هر مضراب ئی پہ سر بر شہ

هر ساقی بادہ پہ لاس کبھی
ستا د ترپو. پہ خوا ورشہ

ہیوہ بلہ پہ حجرہ کبھی
وحشت چاودے پہ خيگر. شہ

بیا درنو درنو پتیکو کنبی
شملی لکی برابر شه

خدای می چغه درته بانگ کا
راپدا دی ورک سحر شه

په انگن کنبی دی اتنی
له کوخی دی ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورخ درته اختر شه

پوره پئه هر کالی

دَ بنائست یوه هستی ده

یا خو حوره یا پری ده

که له خط او خال مُشکی ده

نو له زلفو عنبری ده

گور کاکل ئې سیاھی ده

سپین جبین ئې روښنائی ده

خلانده ماه تمام ده

خو پئه بام ننه ده مخفی ده

دَ حرمت، حیا پرده کښې

یوه نغښتې باریکی ده

موی کمره، لاله لبه
په چشمانو نرگسی ده

لکه گل وی خوشبوداره
هم بنائست دے هم خوبی ده

په قامت کنبی لکه سروی
په غری کنبی صراحی ده

سر تر پای په سرور ډوبه
په رگ رگ کنبی ئې مستی ده

په رگ رگ کنبی ئې مستی ده
خو بنېوه ئې زاهدی ده

خوی کنبی تلې فرښتو ته
له جنته ئې بوتی ده

یا بلبله یا مېنا ده
د کفتار ئې شیرینی ده

په بیان کښې وزن داره
د مفهوم ئې روانی ده

په ادراک او فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هم په راز او په رموز کښې
ډونگی زیاته له کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې خه صفت کا
دا پوره په هر کالی ده

ما ته ياد شي اے وطنه

ما ته ياد شي اے وطنه! همه تهر زارۀ وختونه
 زما زرۀ باندې پراته دي هغه ډېر خواږۀ يادونه

هغه زۀ چي يو ماشوم وم
 زۀ به پروت وم په خانگو کښي

په ځولي کښي، کله ترخ کښي
 ډېر په ناز او په نخرو کښي

ما ته مور به الله هو وي
 د اواز خوږو چپو کښي

خور او ورور للي للو وي
 ترنم او په نغمو کښي

لَه دې پس شوم په خپورو
او بيا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بيا منډې
ستا په پولو، په پتو کښې

په تکل د تاروگو به
گرځېدمه په واښو کښې

يا مشغول به وم په لوبو
چرته گټو په ټيکرو کښې

ما غښتل به ترې مَمونه
اخستل به مې خوندونه
همه تېر زارۍ وختونه
هغه ډېر خواږۍ يادونه

چې رابره به سپورمې شوه
پت پتوڼي نه د ستورو
ما ته ياد شي اے وطنه!
زما زړۍ باندې پراته دى

ستا پٽ ڪلو، پٽ باندو ڪنبڻي
 هلڪان چڻي به ٽولگي وو
 پٽ رنگ رنگ له هغه لوبڻي
 ٻنڻه پٽ درز به ماڻامي وو
 يا به لوبه وه دَ سيو
 ٻنڻه تاو شوي به لنڊي وو
 يا به لوبه مو دَ پانڻي
 يا انگي ڪنبڻي به ملي وو
 هغه بل خوا جينڪو به
 خو جوڙ ڪڙي ڪورڪي وو
 يا جوڙ ڪڙي ٽي واڏونه
 دَ گڏي او گڏاڳي وو
 هم ٽي لوبڻي دَ موسيو
 پٽ چيندرو ڪنبڻي الگڏي وو
 يا داوونه پٽ ميرگاتو
 ”يا وني“ او ”دوونِي“ وو

چڻي به جوڙ شوپٽه حجره ڪنبڻي
 يا دَ مخي گوزارونه
 ما ته ياد شي اءِ وطنه!
 زما زڙه باندڻي پراته دي
 دَ حَلمو دوه طرفونه
 يا تِيڪونه، اڪورونه
 همه تڀر زارڙه وختونه
 هغه ڊپر خوارڙه يادونه

هغه ستا پټه لئمو دشتو
 چې به راغله بهارونه
 ټوکېدلی به غانتول وو
 او لاله هم سره مخونه
 کله شین، کله باران به
 ځانله ځانله ئې خوندونه
 که به جوړ د بودی تال شو
 د قدرت؛ جمع رنگونه
 هم اباد دې گودرونه
 مستې جونه قطارونه
 پټه ترخونو کښې منگی ئې
 پټه یو بل باندې تېلونه
 یا پټه سیند کښې شاه ځلمیانو
 چې پټه مټ به کره جالونه
 پټه مهیانو پسې چر کښې
 پټه څپیاکو گوزارونه

چې سیند غاړې ته پټه اوړی
 پټه چپو کښې به تارې وې
 ما ته یاد شی اے وطنه!
 زما زړه باندې پراته دی
 اچول به مو سپرونه
 تش بازو او شنازونه
 همه تېر زارې وختونه
 هغه ډېر خواږه یادونه

هر مابنام هغه مابني ته
 دَ مارغانو تله سېلونه
 په اسمان کښې به روانې
 هغه زانې قطارونه
 په بېلو کښې سُرخابانو
 چې به ونيول ناوونه
 په مېره کښې چې به خړاو
 راچېرل دَ زيل سُرونه
 دَ طوطيانو، ښاروگانو
 په هر بن کښې اوازونه
 دَ زرکانو، طاؤسانو
 هغه کړيکې او چرکونه
 يا له جارو ترنگول چې
 تاروگانو خپل تارونه
 په نارو به وو تنزري
 دَ مېرَ پېچ پرکونه

چې نغمې وې دَ بېلو
 څنگه ډک وو له سُروده
 ما ته ياد شي اے وطنه!
 زما زړه باندې پراته دی
 دَ کوئل خواږه گوگونه
 سحرونه، مابنامونه
 همه تېر زاره وختونه
 هغه ډېر خواږه يادونه

هغه دَنگ او اوچت غرونه
 تر اسمانه ئې سرونه
 په لمن کبني ئې غُزان وُو
 په سرونو نښتروونه
 گرځېدل ئې سردرو کبني
 دَ زمريانو کنډکونه
 دانگېدلې غرخني به
 شرپېدل به ابشارونه
 په هوا شیکري، بابني وې
 په غوتو به وُو بازونه
 خزندو او درندو نه
 سوړې ډکې هُم غارونه
 دمه شپه کبني راوښکل به
 شرمخانو اوازونه
 پرځېده به اورکي - هم
 دَ پېريانو لاپښونه

چې جهان پرې بناسته وو
 دَ فطرت بلا رنگونه
 زما سترگو کبني ځلېږي
 دَ حیات واره عکسونه
 ما ته یاد شی اے وطنه!
 همه تېر زارۀ وختونه
 زما زړۀ باندې پراته دی
 هغه ډېر خواړۀ يادونه

هغه موج اماج د زمکو
 د هر چا زميندارې وې
 پرې اباد وو اړتونه
 د هر چا قلبې، جوړې وې
 د اسانو او غويانو
 جوړ زغلوڼه او مېلې وې
 ښه چپکار چپکار کندوان وو
 ښې پرېوانه به غلې وې
 وو محدود ضرورتونه
 په تونۍ کښې خو تونښې وې
 بې ضرر د خاورو لوبښې
 که دونۍ، کتوي، کاسې وې
 يو توشک، يوه شري وه
 کڼاوې وې او پڼې وې
 د ژوندون اوږې وې سپکې
 ملازې وې نه نخرې وې

چې په لَو او په غوبل به
 د يو بل په کار راتله به
 ما ته ياد شي اے وطنه!
 زما زړه باندي پراته دی
 لگېدلی
 وو دا هسې عالمونه
 همه تېر زارۀ وختونه
 هغه ډېر خواږۀ يادونه
 اشرونه

هغه ډکه به حجره وه
 سره ټول درانه پگونه
 بنې درنې درنې کاتې وې
 بنه دراز دراز قدونه
 په پټکو کنبې شملې لکې
 په څنگ ټورې، ټوپگونه
 گرځېدل به تاو برېتونه
 د غيړت او ننگ مرونه
 په جرگو هوارول ئې
 ټول خندونه، جنجالونه
 لاس په نام ورته کسببان به
 په چکر ئې چيلمونه
 ماسخوتن به د ځلميانو
 په حجرو کنبې محفلونه
 د منگي هغه تنگونه
 په رېلو ئې ربابونه

چې د خوند او د وقار وو
 مينه مينه ورورولي وه
 ما ته ياد شي اے وطنه!
 زما زړه باندي پراته دي
 بنکلی واره ساعتونه
 کشالي وې نه جنگونه
 همه تېر زاره وختونه
 هغه ډېر خواږه يادونه

آہ ---- نجات

نہ مو خود شتہ نہ اختیار
نہ مو زیست شتہ نہ روزگار

نہ ثانی دَ فرید خان شتہ
چہ تسلیم کا ہندوبار

نہ میروپس پہ بہرہ راغے
کا گورگین پہ گور دوخار

نہ پیدا بل احمد شاہ دے
چہ مرہت شی بہرہ خوار

وران دوتر دَ شیخ ملی دے
ورک احمد ملک سالار

نہ مہم دَ یوسفزو شتہ
چہ مغل وگاندی دار

سور تحریک دَ پیر روہبان دے
دَ خیلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورے
دَ ملت خونہ تار تار

نہ پے رنگ دَ فتح خان شوک
چہ پرے ناز وکا پنجتار

بند تپہ دَ ماللی دہ
پے یرغل نہ دے ناتار

کوم دے زرہ دَ ملتانی اوس
پے فہرنگ نہ شی ایسار

نہ مو گتو کنبی قلم شتہ
نہ پے لاسو کنبی تلوار

دائرې د استقبال له
مونږه نه لرو پرکار

نه په زرو باندې شته یو
نه په زور باندې نامدار

په جامه مو خه کار نشته
خو مټن یو په دستار

د پټکي ترل مو نه زده
نوم به غواړو د سردار

نه پخپله خه کوم شو
نه څوک بل پرېږدو اوزگار

د ملت په کار ناپوهه
د خان سود لره هونبیار

په يوه تکه خرڅېرو
زمونږ دغه دے بازار

دېر شته من دلې يادېږي
نمک خوار د استعمار

په رنگ رنگ لره جامه کښې
دل راشي د بادار

خومره لوبې په مونږ وکړې
هرې پېښې په بار بار

هر خاطر به وي لاجمع
خو چې نه شو ټول همکار

خدای دې وکا شیرین یاره!
په پښتون راشي بیا وار

مشر نحو خان ته!

د دې کلي ثاني پلاره
نر سالاره لوی سرداره

سینه وره، وضع داره!
د خپل قام له غمه خواره!

مناره درپسې ژارې
راشه بیا ورته په لاره

که دا لارې دی غوږ شوی
ستا د آس د تاپ د پاره

سر له گوره کا راپورته
گوره! کله تر بازاره

دا منم؛ خه خان خانی ده
د هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شوله سودماره

مگر ستا د نرې وینې
یو شو خاڅکی تازه داره

دا د نوی گول حلمی دی
د خپل وخت نه خبرداره

له مرانې عبارت دی
په جذبه د تنگ سرشاره

“اجازه” دې یوه غواری
دا دسته ده نوره تیاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

خه به بنه وي كه بيا راغلي
د تا داڊ ته پامته داره

يا خپل سورے راپرزو کا
په دا هم دې منت باره

د دې کلي ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

نوحه

(دَ یو مشرپه تلین)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غَوږ شه! ستا له کلی یو ابا لار

ما وې: ژبه دې شه گونگه، خله دې ماته
خه دروند غم په خونه راغی — "لوی لالا" لار

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هرکلی ته
چې پاک روح ئې په پرواز شه په سما لار

هېڅ جامه ئې دَ ریا دَ زُهد نه وه
حقیقت کبې په دا دؤر وو پارسا — لار

هم خوددار وو، هم دلدار وو — بلا وُشوه
په یو ذات کبې چې فقیر وو هم باچا — لار

بنه پاكانو پڪنبي نوري خپل لڙي
د دنيا له آب و گل؛ مگر صفا لڙي

مرتبہ ئي د "ولي" نه کمه نه وه
اڦا د مرگي پنه بهانه رانه وپريا لڙي

د حجرې دالان ڪه وير ڪا؛ ورله بنائي
چي درست "آب" ترې مقدر ته پنه رضا لڙي

تخیل

تخیل مہی لکھ باز دے
بلندی کنبی ئی پرواز دے

لہ ہر بادہ، ہر طوفانہ
ہسی رنگ لہ بی نیاز دے

د باتور ہسی تُو رزنی
پراو پنجہ کنبی ممتاز دے

پہ تورت م د شپہ کنبی وپنی
دے یو ہغہ نظر باز دے

مستحق د بلا داد دے
سزاوار د ہر اعزاز دے

هغه آوزة

هغه زلفي چي خني کا
پکڻي وٽومبي گلاب
هغه سترگي چي کا تورې
پکڻي کڻپنوي قصاب

هغه غورې تازه شونڊي
پکڻي خوند پت د کوثر
لا باده چي پي پيالہ کا
پکڻي ڊوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم خان
خه توبہ ده، خه ايمان

دَ بَلْبُلُ نَالِه

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبُل آزار شَه بهار لارو
ډک دَ گل دَ خنداگانو سهار لارو

لکه باد چې په مخ راشی خېنې تېر شی
وَلې دا چې هسې ډېر په رفتار لارو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت په اتبار لارو

ما په اوبنکو ملغرو به پېرلو
خومره سهل دَ دُنیا په بازار لارو

اوس نغمه کَه په خله راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا له چنگ و ستار لارو

دَ همزولو دَ ټولی نو خَه سیالی ده
چې ئې خاورو لره گل دَ دستار لارو

آه-----دروند پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرگه شته
 نۀ حجره، نۀ دې کټونه
 نۀ چيلم شته نۀ گسبان شته
 نۀ دې رعب او نۀ برپتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
 نۀ دې هغه کشران شته
 نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
 نۀ دې هغه دسترخوان شته

دروند پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
 تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

حالات او باؤر

تہ دے ناز کرے پے جمال
 زہ غره یم پے جنون
 زہ قائل یم دَ وصال
 تہ خوبسہرے پے بہلتون

تہ اختہ پے تغافل
 زہ لگیا یم پے پاخون
 تہ دے یاد پے خور کاکل
 زہ موسوم یم پے ترون

خو کہ بیله لرے لار
 تا بہ خان تہ کریم همکار

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کرم
تا به ټول ودان ودان کرم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زۀ بښېرازي گُلستان کرم
دا چنې او دا کوڅې به
زۀ دې بښادې پۀ جهان کرم
تا به زۀ جانان جانان کرم
تا به زۀ جنت نشان کرم

خو دا خپل دَ قام وگړی
لۀ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

پء ما گران لء خپله تنه
 اء زما خوږه وطنه!
 دې علت سره پء جنگ يم
 خپل هئت نه چې پء خنک يم
 كء پء ژوند ترې نه اوزگار شم
 گڼه ستا هله پكار شم
 نو كء خاندې او كء ژارې
 د سر خپر به راته غوارې

دَ استعمار دلال ته

تَه ملگرے دَ يرغل
زَه ملا تر مې دَ خپل تل
تَه يې غل دَ غلو تر څنگ
زَه يم ساد دَ سادو مل

تَه پرچار دَ اطاعت
زَه نغمه دَ بغاوت
تَه سبق دَ غلامی
زَه تپه دَ حریت

تَه دې خپله نیوه لار
زَه به خپل کومه کار

رڼه او بڼکه د پښتنې لېلا په نوم

چې	به	شته	شى	که	معدومه
ما	ته	هېڅ	نه	ده	معلومه
ستا	له	ياده	زېږېدلې		
توره	شپه	وه	دمه	شومه	
واخله	غېږ	کښې	د	شفقت	ئې
رڼه	او بڼکه	ده	ماشومه		
مگر	بنکل	ئې	هم	په	خيال
دا	معصومه	په	خوږه	اومه	
دا	مې	تا	ته	کره	منسوبه
ستا	په	نوم	به	شى	موسومه
لکه	ما	هسې	بې	نومه	
خدای	دې	نه	کا	خوک	محکومه

بنگلی د خپل کلی

دَ حیا په تان ساتلی
نازولی بنه بناغلی

جینکی لکه پپروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته بنکاری ئې په وړاندې
دَ جهان بنگلی ناؤلی

په زندان کنبې راپه یاد شی
همه بنگلی دَ خپل کلی

ډېر مټن پرې شیرین یاره
په شعرونو مې نماځلی

قطعات

ستا پئے زلفومی قسم دے
 گورہ شپہ بہ وار خطا شی
 دَ تیرو پیئے تسلسل کنبی
 دَ سحر ستورے پیدا شی

پئے اُفق بہ دَ ملت می
 دَ سبا ستورے بنکاره شی
 لپہ شپہ بہ کدہ واخلی
 سحر بانگ خوبہ موزده شی

پئے سایہ دَ خودداری کنبی
 تر خیل وسہ دلداری کرم
 دَ پنبتو دَ گلستان می
 تل پئے وینو آبیاری کرم

ستا دَ مینِی لپونتوبه **ه** سره بنسایم
 چي دَ وصل پءَ هیله باندي دي پايِم
 کاشکے! ستا هَم نوائی خو مې نصیب وے
 چي پءَ غُوخه ژبه هم دي مگر ستایم

بانگ دَ سحر چي مو خپی خپی دے
 لرزه دَ شپي پءَ کت پوزی نءَ راخی
 حکه بیا بنکر دَ مغلوالې وُشو
 دا چي مبدان ته یوسفزی نءَ راخی

تسلسل دَ استحصال کءَ ستا نظام دے
 خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
 تاودي وينې مې احساس ته داسې ووي
 خپلواکی دي بس اساس دَ استحکام دے

دا حاکم دَ چا مرئے دے
 دا قاضی دَ چا دلال دے
 اوس دے خیر دَ چنی غوارہ
 مل دَ غل سرہ کوتوال دے

یو ذرہ بہ ئی رانہ شی خہ پئے خوا
 کہ خوک کاندی چری طمع لہ ملا
 کار دَ ورکرہ کلہ زدہ دَ کوم گدا
 عن کہ تخت دَ پاسہ کنہینی دَ باچا

دَ عالم او دَ ملا دے تفاوت
 خوئی دہر دے سرہ مینخ کنہی مصلحت
 دَ ہر چا دے خیل صحت او خیل علت
 باید کنہینی بنہ عالم تہ پئے صحبت

په دُنیا کښې دَ هر چا دے بیل بیل کار
 کا هنر سره انصاف خپل هنرکار
 نه چې زرو و ته کښېنوي لوهار
 نه چې اوسپني ته کښېباسي سُنار

خال دَ مخ به دې مثال شي
 تار دَ زلفو به دې تال شي
 دا زوال به مې کمال شي
 انفصال به دې وصال شي

دَ صبا يوه وږمه يم
 لکه گل به دې خندان کړم
 دَ باران مږه شپبه يم
 لکه باغ به دې ودان کړم

کٔ پٔ عقل پٔ شعور وی
 خپل مراد به راحضور وی
 کٔ دَ بخت پٔ حواله شی
 بیا سرے گنہ مجبور وی

خپل مو واک او خپل اختیار وے
 پٔ مرضی مو زیست روزگار وے
 دا تپہ دَ خپلواکی مو
 عن پٔ سر باندي دَ دار وے

دا چپي ډپره بي وسي ده
 يار، اغيار پٔ کناره دے
 دَ تا غم مې خوا پٔ خوا دے
 دَ تا ياد هم راخه دے

ستا پۀ زلفو کنبی چي وړکي
 وسوسي د تور بېگادي
 ستالۀ مخه برېښېدلې
 علامي د سپين سبادي

د تا حسن د تا مينه مي موضوع ده
 کوم عنوان، کومې قيصې نه خبر نه يم
 هر يو غږ مي ستا د وصل د حصول د مے
 بلې چغې او نارې نه خبر نه يم

تۀ کۀ هسي نر سالار شوې
 زۀ هُم هغه کلک سپاهي يم
 تۀ کۀ هسي زور امام شوې
 زۀ هُم هغه مقتدي يم

دا حُجره ده، كه اتي ده
 دا كوڅه ده، كه بازار
 رپ هم نه وهې بې گټې
 دا دې زيست دے كه روزگار

ستا يادونه بڼه لۀ تا دی
 روز و شب مې خوا پۀ خوا دی
 دا څو اوښکې مې مایه ده
 چې ستا آب لره پيدا دی

پۀ ښکاره دلاري مل
 پت پۀ زړه کښې راته غل
 پۀ ظاهر راته واصل
 پۀ باطن کښې رانه بيل

دا زه چوز چې خدای هُما کرم بیا و ما ته لور پرواز خه
دې نظر، پنجو او پیر ته کوم باتور او کته باز خه
لا مې نور هسې الوت و د سپورمې ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت و د آسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نه و
زه بندی په قفس نه و

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**